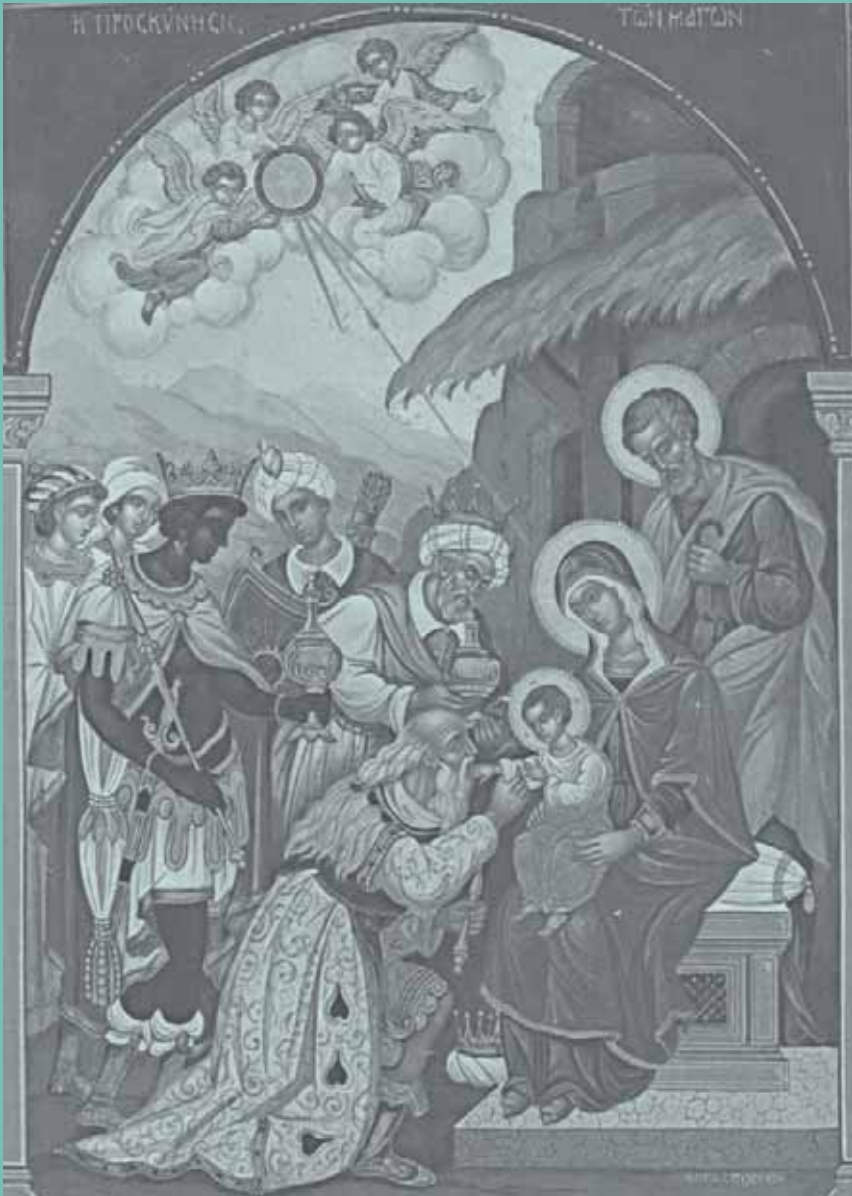

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 11

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2005

Ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτήρ

“ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ”

τ.11, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2005

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΔΙΟΙΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ

ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ

330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391

e-mail: agnektar@mes.forthnet.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:

ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:

LETTRA Τζουβάρας Βασιλίας, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ

330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ

τηλ.-fax 26340 - 44.391

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε την πορεία με στόχο την κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στα χέρια σας τό ένδέκατο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά ενημερώσουμε τούς αναγνώστες μας, ότι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Ἡ ταχυπληρωμή πού ἐσωκλείουμε εἶναι γιά ὅσους θέλουν προαιρετικά νά ἀποστείλουν τήν ἐλεημοσύνη τους γιά τό Μοναστήρι μας, πού εἶναι ὑπό ἀνέγερση καί ἔχει ἀνάγκη τήν βοήθειά σας.

Ὅσοι λοιπόν θέλετε νά βοηθήσετε τήν ἀνέγερση τῆς Μονῆς, καθώς καί τήν ἐκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, μπορεῖτε νά μᾶς ἀποστέλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν ταχυπληρωμή πού ἐσωκλείουμε ἤ μέ κατάθεση στήν Ἐθνική Τράπεζα στόν ἀριθμό 426/440265-04 δίνοντας καί τό ὄνομά σας. Κατόπιν ἐνημερώστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τή σχετική ἀπόδειξη.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε θεομιά
Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:

ΟΔΟΠΟΡΙΚΟ-
ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ
ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

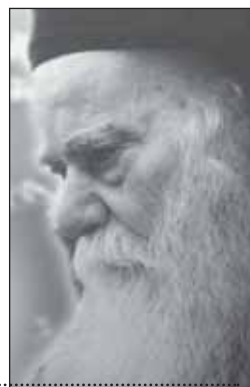

10 ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ
ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΓΙΑ ΣΕΝΑ;

14 ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:
Ο ΜΕΓΑΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

20 ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:
Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΑΝΘΙΜΟΣ
ΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΗΣ

28 ΕΠΙΛΟΓΕΣ:
ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΑΝΗΓΥΡΗ ΤΗΣ
ΜΟΝΗΣ ΜΑΣ

24 ΜΕ ΛΟΓΙΑ
ΑΙΛΛΑ:
ΕΙΣΑΙ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ;

Αγαπητοί μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, φίλοι ἀναγνώστες τοῦ Περιοδικοῦ μας "Μοναχική Έκφραση"

Ἄλλη μία χρονιά σύντομα θά περάσει δίνοντας τή θέση της στήν ἐπομένη. Παίρνοντας ἔναυσμα ἀπό τά λόγια πού συχνά ὁ Γέροντάς μας μᾶς ἀπευθύνει, γιά νά τά μοιραστῶ μαζί σας, ἀναρωτιέμαι πόσοι ἀπό ἐμᾶς -καί τό ἐρώτημα εἶναι αὐστηρά προσωπικό γιά τόν καθένα μας- καταλαβαίνουμε ποιός εἶναι ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας, ὁ στόχος μας, καθώς τά χρόνια κυλοῦν καί διαδέχονται τό ἓνα τό ἄλλο... Ἄλλοι ἀπό ἐμᾶς ἔχουν σάν στόχο νά σπουδάσουν, ἄλλοι νά παντρευτοῦν,

ἄλλοι νά κάνουν παιδιά, ἄλλοι νά ἀποκτήσουν σπίτια, αὐτοκίνητα, ἄλλοι νά διευρύνουν τίς σπουδές τους στό ἐξωτερικό, ἄλλοι νά κάνουν μία ἐπιτυχημένη ἐπαγγελματική καριέρα, ἄλλοι νά γίνουν πρωθυπουργοί, ἄλλοι δάσκαλοι, ἄλλοι μοναχοί, ἄλλοι ἱερεῖς καί ἄλλοι πολλοί πολλοί στόχοι... **Κι ὅμως, ὅλοι μας χάνουμε πολύτιμο χρόνο, γιατί στόχος καί σκοπός στή ζωή μας εἶναι ἡ κατάκτηση τῆς ἀγιότητας.** Ἦρθαμε στή ζωή γιά νά γίνουμε ἅγιοι. Πόσοι ὅμως ἀπό ἐμᾶς ἔχουμε συνειδητοποιήσει ὅτι αὐτός εἶναι ὁ στόχος μας; Πόσοι ἀγωνιζόμαστε γι' αὐτόν τόν στόχο; Ξέρουμε πολύ καλά ὅτι γιά τόν καθένα μας θά ἔρθει ἡ ὥρα πού θά ἀφήσει αὐτήν τήν ἐπίγεια ζωή καί πάνω σ' αὐτή θά ἐγκαταλείψει ὅτι δημιούργησε σέ ὅλη τήν πορεία τῆς ζωῆς του. Μαζί μας δέν πρόκειται νά πάrouμε τίποτα, οὔτε τίς γνώσεις, οὔτε τά πτυχία, οὔτε τήν ὕλη, οὔτε τά μοναστήρια πού χτίζουμε. Καλά καί εὐλογημένα εἶναι ὅλα αὐτά, ἀλλά ὅταν θά φύγουμε γιά νά συναντήσουμε τό Θεό καί Πατέρα μας, ὅταν βρεθοῦμε κοντά Του, Ἐκεῖνος ἀπλά θά μᾶς ρωτήσει ἂν προλάβαμε νά Τόν ἀγαπήσουμε, ἂν νοιαστήκαμε νά Τόν ἀγαπήσουμε, ἂν βρήκαμε

λίγο χρόνο γιά νά Τόν σκεφθοῦμε, ἂν Τόν ἐπιθυμήσαμε, ἂν Τόν ἐρωτευτήκαμε, ἂν Τόν εἶχαμε στό μυαλό μας σάν στόχο καί σκοπό. Ὅλα τά ἄλλα τά κάναμε γιά τόν ἑαυτό μας. Καλή καί εὐλογημένη εἶναι ἡ ἐπίγεια ζωή γιά ὅσο χρόνο κρατήσῃ γιά τόν καθένα, ἀλλά δέν κρατᾶ γιά πάντα. Καί ὅταν γιά μία ζωῆ ἐβδομήντα, ὀγδόντα, ἐνενήντα χρόνων, τήν παλεύουμε καθημερινά τόσο σκληρά καί ἐπίμονα, γι' αὐτήν τήν αἰωνιότητα πού θά κρατήσῃ γιά πάντα, χωρίς

τέλος, πόσα ἄραγε κάνουμε, πόσο προσπαθοῦμε; Ὁ ἴδιος ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐδῶ καί χιλιάδες χρόνια, ἀπό τότε πού ἦρθε στή γῆ μᾶς φωνάζει "γίνεσθε ἅγιοι καθώς ἐγώ Ἅγιος Εἰμί". Κι ἐμεῖς, ἀντί ν' ἀκοῦμε τή φωνή τοῦ Θεοῦ, τοῦ Πατέρα μας, πού μόνο μᾶς ἀγαπάει, πού μόνο μᾶς εὐεργετῆ, πού ὅλα γιά ἐμᾶς τά ἔκανε, μέχρι πού πῆρε σάρκα καί ὀσᾶ καί ἦρθε στή γῆ γιά νά συναντήσῃ τό πλάσμα Του, πού δέν μπορούσε ν' ἀνέβῃ στόν Οὐρανό, πού σταυρώθηκε καί ἔχυσε τό πανάγιο Αἷμα Του, ἀντί ν' ἀκοῦμε λοιπόν τή δική Του φωνή καί νά χουμε σάν σκοπό νά Τόν δοῦμε, νά Τόν ἀγαπήσουμε, νά Τόν συναντήσουμε, νά ζήσουμε μαζί Του, ἀκοῦμε τίς λάγνες σειρήνες τοῦ κόσμου, πού ἀδειάζουν τήν ψυχή μας καί τήν πετοῦν στήν ἄβυσσο, ἀφήνοντάς την κενή...

Εὐχόμαστε καί προσευχόμαστε στό Θεό μέσα στους πολλούς γῆινους, εὐφήμερους στόχους, πού παρ' ὅλα αὐτά ὅλοι θά βάλουμε γιά τή Νέα Χρονιά 2006, νά θυμηθοῦμε νά βιώσουμε καί νά νοιώσουμε τόν μεγάλο ΣΤΟΧΟ, τόν μοναδικό, τόν αἰώνιο... τήν ΑΓΙΟΤΗΤΑ!

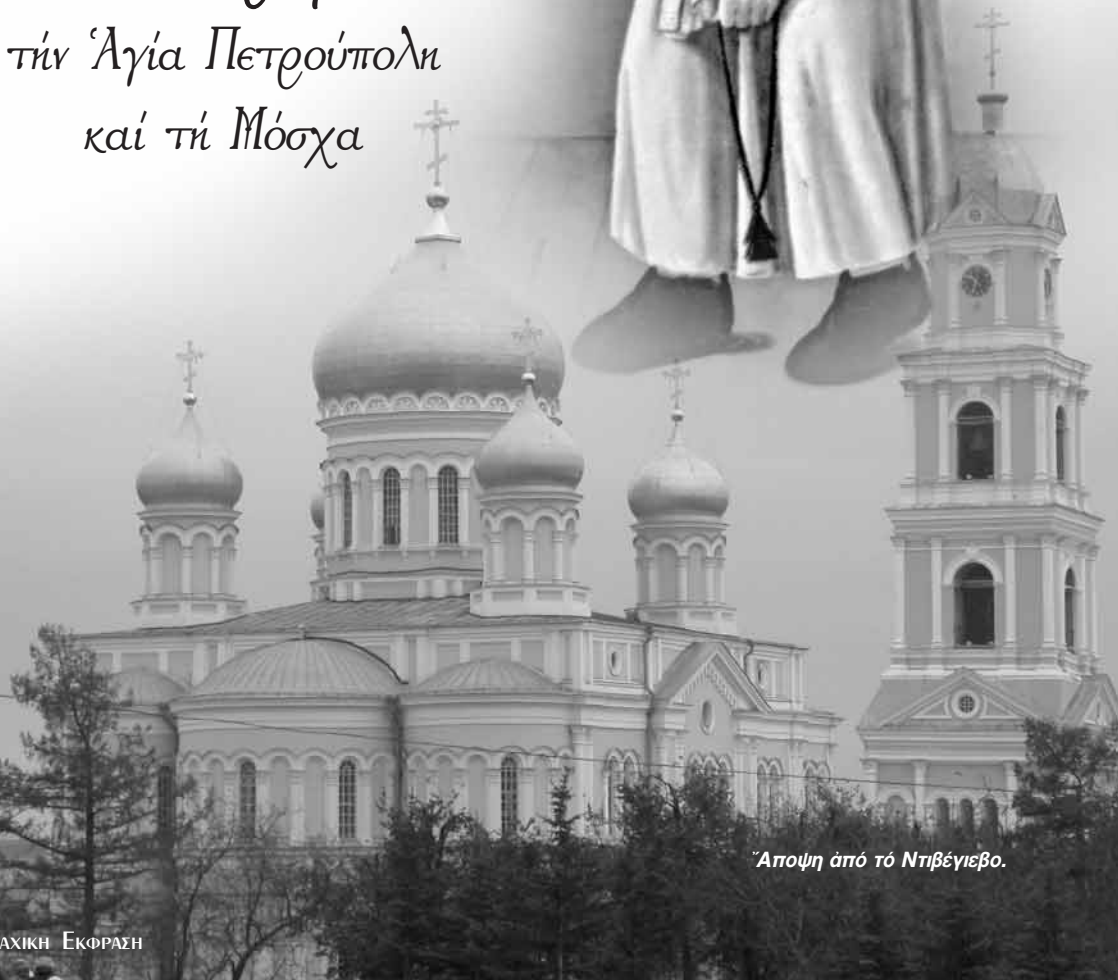
Ἡ Ἠγουμένη,

† Μόνικα Μοναχή

καί αἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφαί.

Ὁδοιπορικό στὴ ΡΩΣΙΑ

Ἀπὸ τὸ προσκύνημά μας
στὸν Ἅγιο **ΣΕΡΑΦΕΙΜ**
τοῦ **Σαρώφ**,
τὴν Ἁγία Πετρούπολι
καὶ τὴ Μόσχα

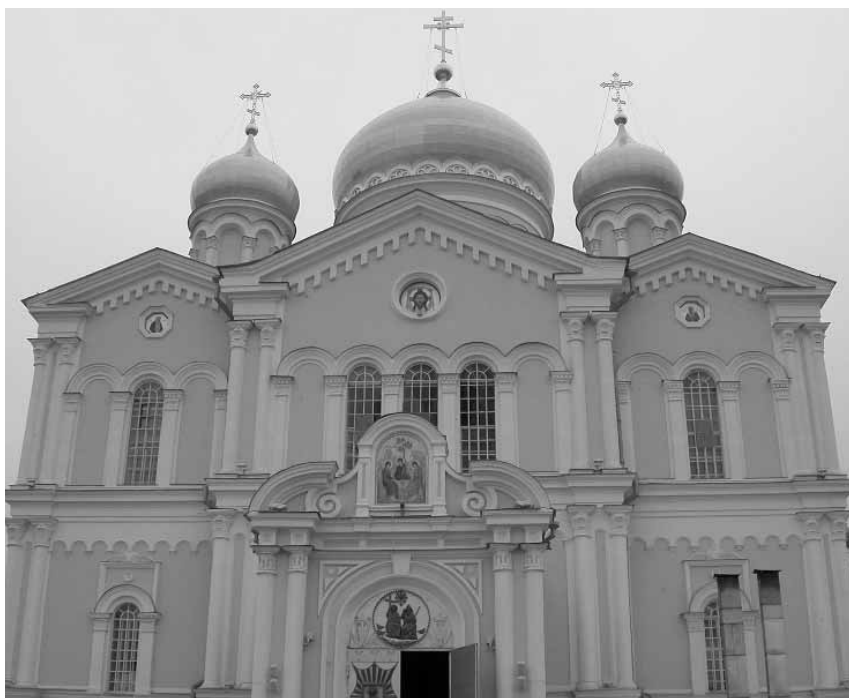
Ἀποψη ἀπὸ τὸ Ντιβέγιβο.

Η

ταν δειλινό
δταν φτάσαμε
στήν ιαματική
πηγή του
Ἁγίου Σερα-
φείμ του

Σαρώφ. Ὁ ἥλιος ἀκου-
μπούσε τίς τελευταῖες
ἀκτίνες του στά ἁγιασμέ-
να νερά τῆς πηγῆς κι ἐμεῖς
εὐλαβικά ἀκουμπούσαμε
στόν ἁγιασμένο ἐκεῖνο
τόπο τίς προσευχές μας
καί τίς εὐχαριστίες μας
στόν θαυματουργό καί
ιαματικό μεγάλο Ἅγιο τῆς
Ρωσίας. Ἡ ἀδελφή Ἑλπί-
δα, πού ζεῖ σέ μία ἀπό τίς
σκήτες τῆς Μονῆς τοῦ
Ντιβέγιεβο καί εἶναι φύλακας τῆς πηγῆς,
μᾶς καλοσώρισε χαμογελαστή στό παρεκ-
κλήσιο τῆς πηγῆς, ὅπου ἦταν γεμάτο μέ
ἁγιογραφίες ἀπό τή ζωή τοῦ Ἁγίου Σερα-
φείμ. Τρέξαμε ὄλοι μέ προσμονή νά πιοῦμε
ἀπό τό θαυματουργό νερό, ἐνῶ κάποιοι
Ρῶσοι, ἀκόμη καί μικρά παιδιά, βουτοῦσαν
στά παγωμένα νερά, ζητώντας τήν ἴαση καί
τή λύτρωσή τους ἀπό τόν Ἅγιο, παρόλο πού
ἦταν Ὀκτώβριος. Ἡ ἀδελφή Ἑλπίδα μόλις
εἶχε κι ἐκεῖνη μπεῖ στά παγωμένα νερά πού ἡ
θερμοκρασία τους ἔφτανε κάτω ἀπό τό
μηδέν!

Ἦμασταν ἤδη πέντε μέρες στή Ρωσία
δταν φτάσαμε στόν Ἅγιο Σεραφείμ. Ἡ προ-
σμονή ὄλων μας αὐτές τίς ἡμέρες γινόταν
ὄλο καί πιά μεγάλη. Ἀφοῦ ἤπιαμε πολλές
φορές ἀπό τά ιαματικά νερά τῆς πηγῆς τοῦ
Ἁγίου Σεραφείμ, ξεκινήσαμε γιά τό Ντιβέ-
γιεβο, λαχταρώντας σύντομα νά δοῦμε τόν
Ἅγιο, νά προσκυνήσουμε τά ἅγια λείψανά
του, ἐκεῖ πού ἀναπαύονται στή γυναικεῖα
ιερά Μονή του. Ὅταν φτάσαμε, παρ' ὄλο

*Ὁ ἱερός Ναός τῆς Ἁγίας Τριάδος στό Ντιβέγιεβο
ὅπου βρίσκονται τά λείψανα τοῦ Ἁγίου Σεραφείμ
τοῦ Σαρώφ.*

*Ὁ γέροντάς μας π. Νεκτάριος στήν ιαματική πηγή
τοῦ Ἁγίου Σεραφείμ τοῦ Σαρώφ.*

πού ἦταν καθημερινή καί δέν ἦταν κάποια
γιορτή, ἡ Μονή ἦταν κατάμεστη ἀπό κόσμο,
ἐκτός ἀπό τίς 450 μοναχές, οἱ ὁποῖες ἐγκα-
ταβιοῦν ἐκεῖ. Τά μάτια μας καί ἡ ψυχὴ μας
ἦταν καρφωμένα στούς πελώριους σταυ-

Στό μοναστήρι του Ἁγίου Σεργίου του Ραντονέζ.

ρούς πού κοσμοῦν τούς ἐντυπωσιακούς ρώσικους τροῦλλους στό καθολικό τῆς Μονῆς, ὅπου φυλάσσονται μέ τήν χαρακτηριστική ρώσικη εὐλάβεια τά λείψανα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ. Γινόταν ὁ Ἑσπερινός καί πλήθος κόσμου περίμενε νά προσκυνήσει. Ἀνάμεσά τους κι ἐμεῖς πού κοιτούσαμε μέ λαχτάρα τή λάρνακα τοῦ Ἁγίου καί μιὰ θερμή προσευχή, πνιγμένη στό δάκρυα, ἔβγαине μέσα ἀπό τήν καρδιά μας καί μυστικά ἀκουμποῦσε στή λάρνακα, ζητώντας ἀπό τόν Ἅγιο τήν πίστη πού εἶχε ἐκεῖνος, τήν ἀγάπη του γιά τό Θεό καί γιά τούς ἀνθρώπους, τό Ἅγιο Πνεῦμα πού συνεχῶς τόν περιέβαλε...

Ἦρθε ἐπιτέλους καί ἡ σειρά μας καί ἡ

μοναχή πού στέκεται μπροστά στό λείψανα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ, μᾶς ἔκανε νόημα νά προσκυνήσουμε. Ὁ χρόνος σταμάτησε, τά γόνατα ἐκλιναν εὐλαβικά, τά χέρια καί τά χεῖλη ἀκουμπήσαν πάνω στή λάρνακα ἀπ' ὅπου φαινόταν τό ἱερό σκήνωμα τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ, τά μάτια γέμισαν δάκρυα καί ἡ καρδιά χτυποῦσε πιό δυνατά μέ πόνο καί λαχτάρα, καθώς μιλούσαμε, ὁ καθένας μυστικά, στόν Ἅγιο. Μείναμε κοντά του ὅσο γινόταν περισσότερο, ἀλλά ἐκεῖνη τή στιγμή νοιώθαμε ὅτι μπορούσαμε νά μείνουμε ἐκεῖ γιά πάντα, μαζί του...

Στό μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ εἶχαμε τήν εὐκαιρία νά προσκυνήσουμε καί τά λείψανα τῆς Ἁγίας Ἀλεξάνδρας, Ἑλένης καί Μαρίας πού εἶναι οἱ πρῶτες μοναχές, κτητόρισσες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τῆς ὁποίας ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ διετέλεσε Γέροντας καί πνευματικός πατέρας. Σ' ἓνα σημεῖο ἐπίσης τοῦ Μοναστηριοῦ ὑπάρχει μία τάφος, τήν ὁποία ἀνοῖξε ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ, διότι ἐκεῖ εἶδε τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο νά περπατᾶ μέσα στό Μοναστήρι καί γιά νά διασωθεῖ ἡ ἀνάμνηση τοῦ γεγονότος ὁ Ἅγιος

ἔφτιαξε αὐτή τήν τάφο, τήν ὁποία ἔχουν ὡς κανόνα οἱ μοναχές, ἀλλά καί πολλοί λαϊκοί, νά βαδίζουν καθημερινά καί νά κάνουν καθορισμένα ἀπό τόν Ἅγιο κομποσχοῖνια ὡς κανόνα.

Μέ πόνο καρδιάς φύγαμε ἀπό τό Ντιβέγεβο καί τόν Ἅγιο Σεραφεῖμ, ἀφήνοντας ἐκεῖ ἓνα κομμάτι τῆς καρδιάς μας καί δοξάζοντας τόν Θεό πού μᾶς ἀξίωσε νά προσκυνήσουμε τό μεγάλο αὐτό Ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πρῖν φθάσουμε ὁμως στόν Ἅγιο Σεραφεῖμ εἶχαμε ἐπισκεφθεῖ τήν Ἁγία Πετρούπολη, τήν ἱστορική πόλη πού ἔχτισε ὁ Μέγας Πέτρος πρός τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου

Πέτρου και γι' αυτό της έδωσε τό όνομα του μεγάλου Άποστόλου. Είχαμε λοιπόν τήν ευκαιρία νά προσκυνήσουμε τόν τάφο της Άγίας Ξένης τής διά Χριστόν σαλής, τό Μοναστήρι του Άγίου Ίωάννου τής Κροσάνδης, πού ίδρυσε ό ίδιος και βρίσκεται ό τάφος του, τήν Ίερά Μονή του Άγίου Άλεξάνδρου Νέφσκυ, τόν καθεδρικό Ίερό Ναό του Άγίου Ίσαακίου, τόν Ίερό Ναό τής Παναγίας Καζάν και τόν Ίερό Ναό των Άγίων Άποστόλων Πέτρου και Παύλου στό όμώνυμο φρούριο τής πόλεως. Θαυμάσαμε τά έντυπωσιακά θερινά ανάκτορα στό Πέτερχοφ μέ τά καταπληκτικά συγκροτήματα κήπων, γνωστά σέ όλον τόν κόσμο. Ήπισκεφθήκαμε επίσης τό γνωστό μουσειό Ήρμιτάζ στό όποιο φιλοξενούνται έκατομύρια έκθέματα τής παγκόσμιας καλλιτεχνικής δημιουργίας. Λίγο πριν αφήσουμε τήν Άγία Πετρούπολη, θαυμάσαμε τήν πόλη, πλέοντας μ' ένα μικρό καραβάκι στόν ποταμό Νέβα και τέλος έπισκεφθήκαμε τόν χαρα-

κτηριστικής ρώσικης τεχνοτροπίας ιερό Ναό τής Άναστάσεως του Χριστού πού κοσμεί τήν πόλη, αλλά πλέον ώς μουσειό.

Άφου λοιπόν αφήσαμε τήν Άγία Πετρούπολη, ταξιδεύοντας μέ τό τραίνο όλη νύχτα πρós νότια, για 17 περίπου ώρες, φθάσαμε στόν Άγιο Σεραφείμ. Τό Σάροφ όπως μάς είπε ό ρώσος ξεναγός μας, πού μιλούσε άπταιστα έλληνικά, είναι κλειστό έδω και πολλά χρόνια, γιατί άποτελεί πυρηνική ζώνη. Μετά τήν δεύτερη εύρεση και άνακομιδή των λειψάνων του Άγίου Σεραφείμ, τό λείψανό του, φυλάσσεται εύλαβικά στην γυναικεία Ίερά Μονή του Ντιβέμεβο πού βρίσκεται κοντά στό Σάροφ.

Μετά τό προσκύνημά μας στόν Άγιο Σεραφείμ, έπισκεφθήκαμε τήν πόλη Μοσόν, όπου στό γυναικείο μοναστήρι Άγίας Τριάδος προσκυνήσαμε τά λείψανα του Άγίου Πέτρου και τής Άγίας Φεβρωνίας, πού είναι προστάτες των συζύγων. Ή ιστορία τους είναι συγκινητική και περιληπτικά είναι ή

Ο Ναός των Αγ. Αποστόλων, στο Πέτερσχοφ, κλασικό δείγμα ρωσικής αρχιτεκτονικής

έξις: Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἦταν πρίγκηπας, ὁ ὁποῖος ἀσθένησε βαρεῖα καὶ ἦταν ἐτοιμοθάνατος καὶ ἡ Ἁγία Φεβρωνία πού ἦταν πολὺ πιστή, θαυματουργικά τόν ἔκανε καλά καὶ μετὰ τὴν θεραπεία του παντρεύτηκαν καὶ ζήτησαν ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ πεθάνουν μαζί, τὴν ἴδια ἡμέρα. Ἀφοῦ ἔζησαν ἐνάρετο βίο, ἀποφάσισαν νὰ ἐγκαταβιώσουν σὲ μοναστήρι, ὁ Πέτρος σὲ ἀντρικό καὶ ἡ Φεβρωνία σὲ γυναικεῖο. Ὅταν ὁ Πέτρος κατάλαβε ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα του νὰ ἀποδημήσει πρὸς Κύριον, ἔφτιαξε ἓνα διπλό φέρετρο γιὰ ἐκεῖνον καὶ τὴν Φεβρωνία καὶ ἔστειλε μῆνυμα μέ ἓναν μοναχὸ στὴ γυναικεῖα μονή, νὰ ἐνημερώσει τὴ μοναχὴ πλέον Φεβρωνία, ὅτι σὲ λίγες ἡμέρες

φεύγει καὶ ἀφήνει τὴν ἐπίγεια ζωή. Ἐκείνη ἄρχισε τότε νὰ φτιάχνει τὸ κοινό τους σάβανο καὶ πραγματικά σὲ λίγες ἡμέρες καὶ ὅταν ἡ Φεβρωνία εἶχε τελειώσει τὸ σάβανο, ὁ Πέτρος, στὴν ἀνδρική μονή, παρέδωσε τὸ πνεῦμα στὸν Κύριο, τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμή πού ὅπως μαρτυροῦν στὸ γυναικεῖο μοναστήρι, παρέδωσε τὸ πνεῦμα ἡ Φεβρωνία. Στὸ καθολικὸ τῆς Μονῆς ἔβαλαν τὰ δύο σκηνώματα σὲ δύο χωριστὰ φέρετρα, σκεπασμένα μέ δύο σάβανα. Ὅταν τὸ πρωῖ μπῆκαν στὴν Ἐκκλησία, βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἓνα θαυμαστὸ γεγονός: Τὰ δύο σκηνώματα κείτονταν τὸ ἓνα πλάι στὸ ἄλλο, μέσα στὸ διπλό φέρετρο πού εἶχε ἐτοιμάσει μέ τὰ χέρια του ὁ Πέτρος καὶ ἦταν σκεπασμένα μέ τὸ διπλό σάβανο πού εἶχε ὑφάνει ἡ Φεβρωνία καὶ ἔτσι τούς ἔθαψαν, σεβόμενοι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μετὰ τὴν ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τους, στὸ γυναικεῖο μοναστήρι αὐτὸ ἐκτίθενται γιὰ προσκύνηση τὰ δύο ἱερά σκηνώματα, πού προστατεύουν ἰδιαίτερα τὰ συζυγικά ζευγάρια.

Συνεχίζοντας τὸ προσκύνημά μας, ἐπισκεφθήκαμε τίς πόλεις Βλαντιμίρ καὶ Σούζνταλ, στὴν ὁποία προσκυνήσαμε στὸν ἱερό ναὸ τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου τὸ σκῆνωμα τοῦ Μητροπολίτου Ἁγίου Ἀρσενίου, ὁ ὁποῖος εἶχε ἑλληνικὴ καταγωγή καὶ τὸ λείψανό του βρέθηκε θαμμένο κάτω ἀπὸ τὸ δάπεδο τῆς Μονῆς καὶ σύντομα πρόκειται νὰ μεταφερθεῖ γιὰ προσκύνημα στὴν Ἑλλάδα.

Κατόπιν ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Ἱερά Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὴ λαύρα τοῦ Ἁγίου Σεργίου τοῦ Ραντονέζ, ὅπως εἶναι γνωστή. Χάριτι Θεοῦ καὶ μέ τίς εὐλογίες τοῦ Ἁγίου Σεργίου, πού εἶναι ὁ μεγαλύτερος Ἅγιος τῆς Ρωσίας, φτάσαμε στὴν Ἁγία Λαύρα ἀκριβῶς στὸν ἐσπερινὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Σεργίου, πού γινόταν παρουσία τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ρωσίας Ἀλεξίου καὶ Ρουμανίας Θεοκτί-

στου, Ἀρχιερέων, ἱερέων, μοναχῶν καί χιλιάδων προσκυνητῶν πού εἶχαν καταφθάσει γιά νά τιμήσουν τόν Ἅγιο. Οἱ ἐντυπωσιακοί τροῦλλοι στίς ἐκκλησίες πού βρίσκονται μέσα στή Λαύρα, ὅλες κτισμένες κυρίως ἀπό δωρεές τῶν Τσάρων, ἔλαμπαν ὀλόχρυσοι στόν συννεφιασμένο ρώσικο οὐρανό καί οἱ καμπάνες (ἐκεῖ βρίσκεται μία ἀπό τίς μεγαλύτερες τοῦ κόσμου) ἤχοῦσαν δυνατά, καλώντας τοὺς πιστοὺς στόν ἐσπερινό τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου. Προσκυνήσαμε μέ εὐλάβεια καί ἰδιαίτερη συγκίνηση γιά τήν ξεχωριστή αὐτή μέρα πού βρεθήκαμε στή Λαύρα τοῦ Ἁγίου Σεργίου τὰ λείψανά του

Ὁ Ναός τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου στό Κρεμλίνο.

καί τοῦ ζητήσαμε νά μᾶς δώσει τήν εὐλογία του, ἀλλά καί νά πρεσβεύει στόν Τριαδικό Θεό γιά τίς ψυχές μας.

Ἀφήσαμε πίσω μας τήν Λαύρα παίρνοντας τήν εὐχή καί τήν εὐλογία τοῦ Ἁγίου Σεργίου καί φθάσαμε ἀργά τή νύχτα στή Μόσχα. Ξεναγηθήκαμε τήν ἐπόμενη μέρα

Τό μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τῆς Κροστάνδης, ὅπου βρίσκονται τὰ λείψανά του.

στίς ὁμορφες ρωσικὲς πρωτεύουσες, στή θαυμάσια Κόκκινη Πλατεία, πού λέγεται ἔτσι γιατί εἶναι πολύ ὁμορφη, θαυμάσαμε ἀπὸ κοντά τίς ἐκκλησίες τοῦ Κρεμλίνου μέ τοὺς ὑπέροχους ρώσικους τροῦλλοις καί τό προσκύνημά μας τελείωσε στήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Ντανίλοβσκυ.

Δοξάζουμε τό Θεό πού μᾶς ἀξίωσε καί ἔφερε τὰ βήματά μας, ὡς ταπεινοὶ προσκυνητές, νά δοῦμε καί νά γνωρίσουμε τήν ὀρθόδοξη Ρωσία καί κυρίως τόν μεγάλο τῆς Ἅγιο, θαυματουργό καί ἱαματικό Σεραφεῖμ τοῦ Σάροφ, ἀλλά καί ὅλους τοὺς Ἁγίους καί τίς θαυματουργές εἰκόνες πού εἶχαμε τήν εὐκαιρία σ' αὐτό τό ὁμορφο προσκύνημα νά δοῦμε καί νά προσκυνήσουμε.

(τό ὁδοιπορικό γράφουν ἡ Γερόντισσα Μόνικα καί ἡ Μοναχὴ Μαγδαληνὴ πού συνόδευσαν τό Γέροντά μας σέ προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ στή Ρωσία).

Τί σημαίνουν τά ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ γιά σένα;

ματα, τίς πλατείες, τούς δρόμους. Έκατοντάδες μέτρα λαμπάκια φωτίζουν τά πάντα δημιουργώντας μιά χαρούμενη αίσθηση, αφού μιά νότα “παραμυθένιας πολιτείας” άπλώνεται σέ μικρές και μεγάλες πόλεις και άλλάζει τό μουντό και μονότονο ύφος τους.. “Όπου και νά κοιτάξεις παντού χριστουγεννιάτικοι στολισμοί πού έλκύουν τά βλέμματα μικρών και μεγάλων και προκαλούν πολύ θαυμασμό γιά τήν διακόσμηση και τήν πρωτοτυπία τους. “Όλα μεταμορφώνονται, μάλλον γιά νά εΐμαστε άκριβείς, όλα τά μεταμορφώνει ο άνθρωπος. Έχει τήν ανάγκη νά φτιάξει έναν παραμυθένιο κόσμο, γεμάτο έλληθηρα, φωτάκια, μπάλες, γιρολάντες, χιόνι... Έναν κόσμο πού γιά λίγο θά έναποθέσει σ’ αυτόν τίς έλπίδες του γιά λίγη χαρά, έστω και γιά 15-20 μέρες... Κάτι είναι κι αυτό, άπό τό τίποτα... “Αν ρωτήσεις πολλούς ανθρώπους θά

Τά Χριστούγεννα έρχονται. “Όλα γύρω μας αυτό φανερώνουν, ο κόσμος όλος γι’ αυτό έτοιμάζεται. Χιλιάδες λαμπιόνια στολίζουν τά σπίτια, τά καταστή-

λάβεις σίγουρα και διαφορετικές απαντήσεις για τό πώς βλέπει ο καθένας τὰ Χριστούγεννα. Στις τηλεοράσεις γίνονται ένα σωρό γκάλοπ με τὴν ἐρώτηση “τί εἶναι γιά σᾶς τὰ Χριστούγεννα;”, “τί σημαίνει αὐτή ἢ γιορτή γιά σᾶς;”, “τί εὐχεσθε στόν κόσμο;”. Κι ἐκεῖ ἀκοῦς διάφορα. Κι ἂν προσπαθήσεις νά στοχαστεῖς τίς ἀπαντήσεις, θά καταλάβεις ὅτι ἴσως ὁ καθένας ἐναποθέτει σ’ αὐτή τὴ γιορτὴ ὅλες τίς προσδοκίες του, ψάχνοντας ἕνα διέξοδο στήν καθημερινή, κουραστική πραγματικότητα στήν ὁποία ζεῖ.

Ἔχει καθιερωθεῖ στίς περισσότερες ἀνθρώπινες συνειδήσεις ὅτι τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ γιορτὴ τῆς χαρᾶς, τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης. Μηνύματα γιά εἰρήνη, ἀγάπη, εὐημερία ἐκπέμπονται πρὸς ὅλο τόν κόσμο ἀπό πολιτικούς καί ἐκκλησιαστικούς ἡγέτες, ἀπό διάσημους καί μὴ, ἀπό γνωστούς καί ἀγνωστούς, σέ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Γιά “τό καλό” πρέπει τὰ Χριστούγεννα νά κάνουμε μία καλὴ πράξη, νά δώσουμε χρήματα σ’ ἕνα φτωχό, νά βοηθήσουμε ἕνα ἴδρυμα κι ἔτσι θά νοιώσουμε λίγο τὰ Χριστούγεννα. Καί αὐτό γιατί τὰ Χριστούγεννα τὰ ἔχουμε συνυφασμένα μέ μιά ἀόριστη ἔννοια τοῦ καλοῦ, τοῦ καλοῦ πού διαρκεῖ ὅσο καί ὁ στολισμός στοῦς

δρόμους καί στίς βιτρίνες...

Ἦλα αὐτὰ πού περιγράψαμε καί πού θά μπορούσαμε νά περιγράψουμε σέ πολλές ἀκόμα σελίδες, εἶναι ἡ εἰκόνα πού συνθέτουν τό λεγόμενο “πνεῦμα τῶν Χριστουγέννων”. Ἐκεῖνο τό πνεῦμα πού θέλει τοὺς ἀνθρώπους νά τό ἀκολουθήσουν, νά κάνουν ὅ,τι ἐκεῖνο ὑποβάλλει γιά νά εἶναι στά πλαίσια τῆς γιορτῆς... Αὐτό τό πνεῦμα τῶν Χριστουγέννων πού καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους νά γίνουν “καλοὶ γιά λίγο”, νά ὑποδυθοῦν ψεύτικους, προσωρινούς καί φτιαχτούς ρόλους γιά τὴ μεγάλη παράσταση πού λέγεται “Χριστούγεννα στήν ἀνθρωπότητα” μέ κοινὸ σύνθημα τό “Season’s Greetings”. Λοιπόν, ἄνθρωποι, χαρεῖτε, στολίστε τό σπίτι σας, ἐτοιμάστε τό ρεβεγιόν τῶν Χριστουγέννων, εὐχηθεῖτε εἰρήνη στόν κόσμο, δώστε δῶρα γιά νά πάρετε πίσω ἄλλα δῶρα, μπεῖτε στό πνεῦμα τῶν Χριστουγέννων, γιατί σύντομα θά πρέπει νά βγεῖτε καί νά φορέσετε πάλι τόν καθημερινὸ σας ρόλο, νά μπεῖτε στήν πραγματικότητα τῆς καθημερινότητας, τῆς γκρίνιας, τῆς μιζέριας, τῆς ἀποξένωσης, τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ καί τῆς ἀνασφάλειας.

Ἀναρωτιέμαι, μήπως καί τὴ Γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεανθρώπου, τό

πραγματικό γεγονός που γιορτάζουμε, τό εντάξαμε κι αυτό μόνο μέσα στό διάκοσμο; Μήπως ή Γέννηση είναι μόνο στίς κάρτες που στέλνουμε για νά ευχηθοῦμε και που φιλοξενούν τίς ίδιες και τίς ίδιες κάθε φορά τυποποιημένες ευχές; Μήπως ή Γέννηση είναι μόνο στή φάτνη που στολίσαμε κάτω από τό χριστουγεννιάτικο δέντρο σέ μία γωνιά του σπιτιού μας; Στή φάτνη που πολλές φορές πλάσαμε στή φαντασία μας από τότε που ήμασταν παιδιά μέ τά ζωά-

για και τό μικρό Χριστούλη και τό μικρό τυμπανιστή που συνόδευε τά τραγούδια μας! Σ' αυτή τή φάτνη που έμενε εκεί, νά στολίζει μόνο κάθε χρόνο τό σπίτι μας!..

Υπάρχει όμως και μία άλλη φάτνη, εκείνη τής Βηθλεέμ, ή πραγματική φάτνη. Έκει που ο Ίησους Γεννήθηκε για μένα προσωπικά, για σένα προσωπικά, για τόν κάθε άνθρωπο προσωπικά...

Και αυτή ή φάτνη δέν βγαίνει από τό πατάρι σκονισμένη για νά στολίσει λίγες μέρες τό σπίτι μας, αλλά είναι αυτή που ΑΛΛΑΞΕ ουσιαστικά τή ζωή μας και υπάρχει καθημερινά μέσα μας.

Τό μυστήριο τής Γεννήσεως του Ίησού στό φτωχικό σπήλαιο τής Βηθλεέμ δέν μπορούμε νά τό καταλάβουμε, πόσο μάλλον νά τό νοιώσουμε, στά στολίδια, στά φώτα, στους χριστουγεννιάτικους ρυθμούς, αλλά μόνον εκεί, στή Βηθλεέμ... Πρέπει ν' ανεβούμε στή Βηθλεέμ, νά βαδίσουμε πίσω από τό Άστέρι για τόν τόπο τής ύψιστης ταπεινώσεως... Έκει που ο Θεός γεννήθηκε για νά μέ βρει... Γι' αυτό και ο Άγγελος που εμφανίστηκε στους Ποιμένες δέν τους είπε "Γεννήθηκε ένας Σωτήρας", αλλά "έτέχθη ΥΜΙΝ σήμερον Σωτήρ". (Γεννήθηκε για σās σήμερα Σωτήρας). Για σένα και για μένα προσω-

πικά γεννᾶται ὁ Χριστός σήμερα. Γι' αὐτό καί χιλιάδες χρόνια μετὰ ψάλλουμε “Χριστός Γεννᾶται δοξάσατε!” Ἡ Ἐκκλησία, ὅταν μιλάει γιὰ ἓνα ἐκκλησιαστικό γεγονός, μιλάει σάν νά γίνεται ἀκριβῶς τήν ἴδια μέρα καί ὥρα. Δέν λέει Χριστός γεννήθηκε, ἀλλά Χριστός ΓΕΝΝΑΤΑΙ!. Ὁ Χριστός γεννᾶται τώρα, δοξάστε Τον! Καί τό τροπάριο δέν λέει “ἡ Παρθένος ἔτεκεν υἱόν” στό παρελθόν δηλαδή, ἀλλά λέει “ἡ Παρθένος **σήμερον** τόν Ὑπερούσιον τίκει”. Σήμερα γιὰ τόν καθένα προσωπικά γεννιέται Ἐκεῖνος πού θά δώσει νόημα, ἐλπίδα καί σκοπό στή ζωή μας! Γεννιέται Ἐκεῖνος ἀπό ἀπειρη ἀγάπη γιὰ τόν κάθε ἄνθρωπο ξεχωριστά, γιὰ νά μᾶς ἐλευθερώσει καί νά μᾶς ἐτοιμάσει τόπο νά ζήσουμε, ὅσοι θέλουμε, αἰώνια κοντά Του. Ἀλλά καί ἀπό αὐτή τή ζωή, νά γνωρίσουμε ποιός εἶναι Ἐκεῖνος πού μᾶς ἀγάπησε τόσο, ὅσο δέν χωράει ὁ ἄνθρωπος νοῦς μας, ὥστε νά γεννηθεῖ σέ μιά σπηλιά, νά ἐνσαρκωθεῖ ἀπό μία Παρθένο, νά ζήσει στή γῆ γιὰ νά δώσει τό Αἷμα Του γιὰ τή δική μας σωτηρία.

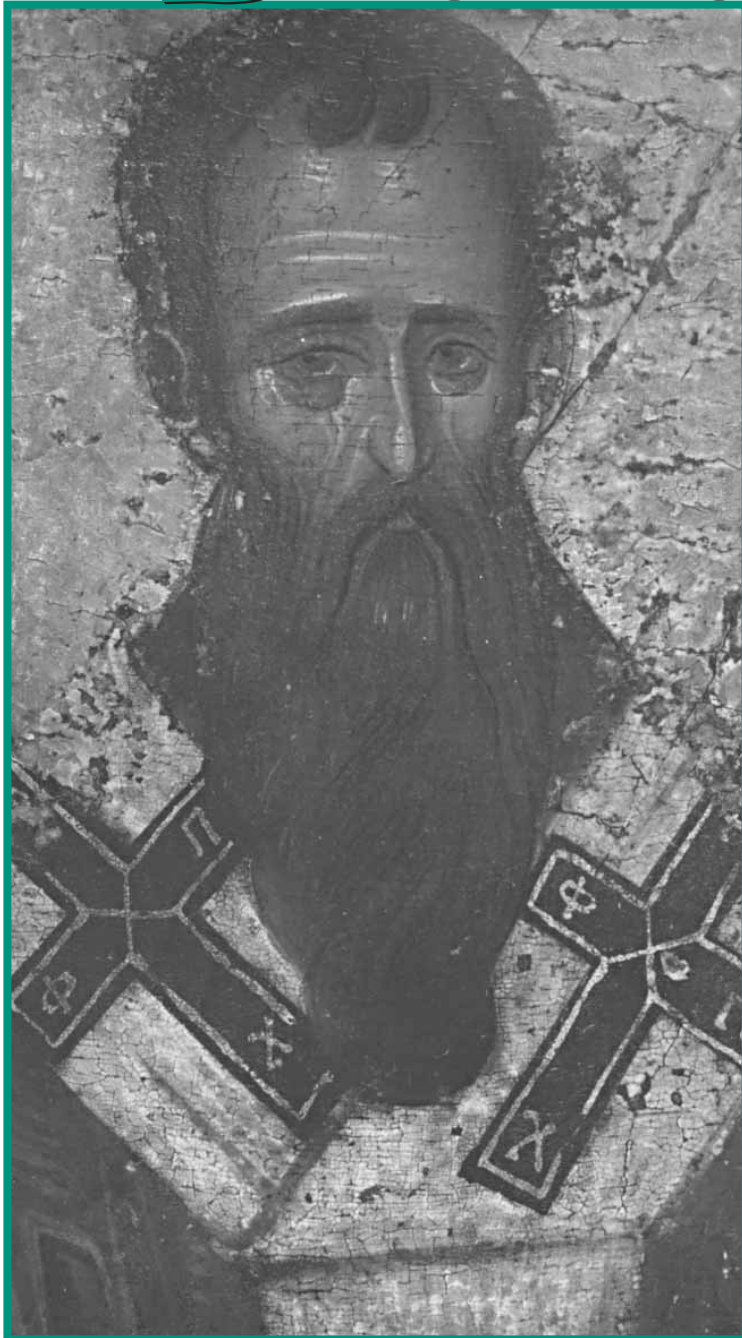
Καί ὅπως τότε, οἱ μαθητές Του ἀναρωτήθηκαν πολλές φορές μεταξύ τους “ποιός εἶναι αὐτός πού τόν ὑπακούει ἡ θάλασσα καί διατάζει τούς ἀνέμους;” ἔτσι κι ἐμεῖς σήμερα, ἄς ἀναρωτηθοῦμε βαθειά μέσα

στήν καρδιά μας, ποιός εἶναι Αὐτός πού Ἄγγελοι ὑμνοῦν τήν Γέννησή Του, μάγοι καί ποιμένες σπεύδουν νά Τόν προσκυνήσουν; Τότε, ἴσως ξεκινήσουμε κι ἐμεῖς νά βροῦμε τό δρόμο πού ὀδηγεῖ στή Βηθλεέμ, ἐκεῖ πού ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Σωτήρας μας, Γεννᾶται σήμερα γιὰ μᾶς...

Ἰουστίνη Μοναχί

‘Ο Μέγας ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Τήν πρώτη
Ἰανουαρίου
γιορτάζουμε
έναν μεγάλο
Ἅγιο, έναν
ἀστέρα πολύφωτο τῆς
Ἐκκλησίας, έναν ἀπό τούς
τρεις μεγίστους φωστῆρες
τῆς τρισηλίου Θεότητος, τόν
Ἅγιο Βασίλειο. Τόν ἄνθρω-
πο ἐκεῖνο πού ἡ Ἐκκλησία
ὀνόμασε Μέγα καί Οὐρανο-
φάντορα.

Γεννήθηκε τό 330 μ. Χ.
στήν Καισάρεια τῆς Καππα-
δοκίας. Γονεῖς του ἦταν ὁ
Βασίλειος (ἐκεῖνο τόν καιρό
τά παιδιά ἔπαιρναν τό
ὄνομα τοῦ πατέρα) καί ἡ
Ἐμμέλεια, οἱ ὁποῖοι στά
γερά θεμέλια τῆς δικῆς τους
ἀγιότητας, ἔχτισαν τό
οικοδόμημα μιᾶς ἀγίας
οικογένειας. Ὁ Βασίλειος
καί ἡ Ἐμμέλεια ἔφεραν στόν
κόσμο 5 παιδιά, τήν Μακρί-
να, τόν Πέτρο, τόν Ναυκρά-
τιο, τόν Γρηγόριο καί τόν
Βασίλειο. Ἐκτός ἀπό τόν
ἅγιο Βασίλειο καί τ' ἄλλα
του ἀδέλφια ἀνεδείχθησαν

σέ μεγάλες μορφές μέσα στην Ἐκκλησία. Ἡ πρωτότοκη ἀδελφή του Μακρίνα, μετά τόν ξαφνικό θάνατο τοῦ συζύγου της, ἀποφάσισε νά δοθεῖ στό Νυμφίο Χριστό καί ἔγινε μοναχή. Ὅπως θά δοῦμε καί στή συνέχεια, ἦταν ἐκεῖνη πού ἐνέπνευσε στό Βασίλειο τό δρόμο τῆς ἀφιερώσεως στόν Κύριο. Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του Πέτρος, πού ἀργότερα ἔγινε Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας καί ὁ Γρηγόριος, πού ἔγινε ἐπίσκοπος Νύσσης, ἦταν ἐκεῖνοι πού βάλισαν στά χνάρια τοῦ Βασιλείου καί τῆς Μακρίνας, ἐνῶ ὁ Ναυκράτιος ἀρχικά ἔγινε ἕνας σπουδαῖος ρήτορας στήν Καισάρεια, μετέπειτα ὁμως κι ἐκεῖνος ἀσκήτησε.

Τά παιδικά του χρόνια ὁ Βασίλειος τά πέρασε σέ μιὰ πόλη τοῦ Πόντου, τή Νεοκαισάρεια. Ἀπό μικρός ἔδειξε ἰδιαίτερη ἔφεση στή μάθηση καί ὅταν μεγάλωσε πῆγε στή γενέτειρά του, τήν Καισάρεια, γιά νά σπουδάσει κοντά σέ φημισμένους δασκάλους. Ἀφοῦ τελείωσε ἐκεῖ τίς σπουδές του, πῆγε στήν Κωνσταντινούπολη ὅπου φοίτησε στή Σχολή τοῦ φημισμένου Λιβάνιου, ἐνός ἀπό τοῦς καλύτερους δασκάλους. Ὁ Βασίλειος ἔμεινε στή Βασιλεύουσα κάμποσο διάστημα. Θέλοντας νά προχωρήσει ὁμως καί νά συμπληρώσει τίς γνώσεις του, τό 351μ.Χ., πῆγε στήν Ἀθήνα, τήν πόλη τῆς μάθησης, τοῦ πνεύματος καί τῆς σοφίας. Ὑπῆρχε τότε στήν Ἀθήνα ἕνα πανεπιστήμιο, θά λέγαμε, ὅπου συγκέντρωνε σπουδαστές ἀπό ὅλον τόν κόσμο, καθ' ὅτι τό πνεῦμα δέν ἔσβησε ποτέ στήν πόλη τοῦ Πλάτωνα καί τοῦ Σωκράτη. Προορισμός λοιπόν τοῦ Βασιλείου ἔγινε ἡ Φιλοσοφική Σχολή τῶν Ἀθηναίων.

Στήν Ἀθήνα ὁ Βασίλειος ἦρθε ἀντιμέτωπος μέ τή διαφθορά πού μάλιστα τοῦς περισσότερους σπουδαστές της. Οἱ νέοι ἐκεῖ περισσότερο ἀσχολοῦνταν μέ καβγάδες καί τήν κρεπάλη, παρά μέ τή σοφία καί τή γνώση. Αὐτή ἡ κατάσταση στενοχωροῦσε βαθειά τό Βασίλειο καί ἦταν ἔτοιμος νά ἀποχωρήσει ἀπό τήν Ἀθήνα ἂν δέν γνώριζε τό Γρηγόριο, μετέπειτα Ἅγιο Γρηγόριο τόν Ναζιανζηνό. Ἦταν πρόην συμμαθητές ὅταν οἱ δύο τοῦς σπούδαζαν στήν Καισάρεια καί ἐδῶ στήν Ἀθήνα συνδέθησαν μεταξύ τους μέ

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α΄.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν
ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου,
ὡς δεξαμένην τὸν λόγον
σου, δι' οὗ θεοπρεπῶς
ἐδογματίσας, τὴν φύσιν
τῶν ὄντων ἐτρένωσας,
τά τῶν ἀνθρώπων ἤθη
κατεκόσμησας. Βασίλειον
ιεράτευμα, πάτερ Ὅσιε,
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέ-
τευε, δωρήσασθαι ἡμῖν
τό μέγα ἔλεος.

τά ἱερά δεσμά τῆς φιλίας κι ἔγιναν ἀχώριστοι. Μαζί σπούδαζαν καί ὅπως λέει ἀργότερα ὁ Ἅγιος Γρηγόριος στόν ἐπιτάφιο λόγο του πρὸς τό φίλο του Βασίλειο: “Δέν ξέραμε, λέει, παρά μονάχα δύο δρόμους: ἐκεῖνον πού μᾶς ὁδηγοῦσε στή σχολή κι ἐκεῖνον πού μᾶς ἔφερεν στήν ἐκκλησία... Ἡμασταν μιὰ ψυχή σέ δύο σώματα. Καί στήν πρόοδό μας δέν ζηλεύαμε ποτέ ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Ὁ ἕνας ἔδινε πάντα τήν πρώτη θέση στόν ἄλλο. Κι εἶχαμε κοινό σκοπό τήν ἀρετή”. Τί ωραία φιλία πού εἶχαν! Πραγματική φιλία δύο

μεγάλων αγίων.

Ο Βασίλειος λοιπόν παρέμεινε στην Αθήνα και για τέσσερα ολόκληρα χρόνια σπούδασε φιλοσοφία, ρητορική, αστρονομία, μαθηματικά και ιατρική. Και είχε μαζί με τό Γρηγόριο τόσο καλή επίδοση, αλλά και τόσο άμεμπτο και άκέραιο χαρακτήρα, που κοντά τους άρχισαν να μαζεύονται κι άλλοι φοιτητές που θαύμαζαν τους δύο αγίους. Στόν κύκλο αυτό συγκαταλέχθηκε και ένας πρίγκηπας, ο Ίουλιανός ο Παραβάτης, που άργότερα έγινε αυτοκράτορας και καταδίωξε με μέ φανατισμό τούς χριστιανούς.

Ο Βασίλειος ζούσε πολύ άσκητικά. Νήστευε συνεχώς όσο καιρό ζούσε στην Αθήνα. Ήταν επίσης από τή φύση του πολύ άσθενικός και σέ συνάρτηση μέ τήν άσκηση που πάντα άκολουθοϋσε, επιδειωνόταν συνεχώς ή υγεία του.

Μιά μέρα ο Βασίλειος άνακοίνωσε στό Γρηγόριο ότι θά επέστρεφε στην πατρίδα του τήν Καισάρεια, αφού ο κύκλος τών σπουδών του είχε κλείσει για τήν Αθήνα.

Στό άκουσμα τής είδησης ότι ο Βασίλειος θά έφευγε, όλοι στενοχωρήθηκαν άφάνταστα και τόν παρακαλοϋσαν να παραμείνει κι άλλο κοντά τους. Μάλιστα ή σχολή του πρόσφερε τή θέση του ρήτορα για να τόν κρατήσει. Εκείνος όμως τελικά, τό 356μ.Χ. επέστρεψε στά Άννησα.

Άργότερα, θέλοντας ο ίδιος να επισκεφθεί τά μέρη όπου έζησε ο Κύριός του, φεύγει και πηγαίνει στα Ίεροσόλυμα. Είχε τόν πόθο να προσκυνήσει τόν Πανάγιο Τάφο, τόν Γολγοθά, να πατήσει στα αγιασμένα χώματα που περπάτησε ο Διδάσκαλος. Εκεί, στα νερά του Ίορδάνη ποταμού, βαπτίστηκε καθώς οι άνθρωποι τήν εποχή εκείνη βαπτίζονταν στό τριακοστό έτος τής ηλικίας τους.

Γύρισε στην Καισάρεια μέ τόν πόθο ν' άφιερωθεί πλέον σ' Εκείνον που άγαποϋσε

μέ όλη του τήν καρδιά, κάτι που ο Βασίλειος όνειρευόταν και ποθοϋσε άνέκαθεν έσωτερικά.

Στήν άπόφασή του να μονάσει συνέβαλε μέ τς συμβουλές τής ή μεγάλη του άδελφή Μακρίνα, ή όποία μέ τό φωτεινό της παράδειγμα έγινε φάρος που έδειξε τό δρόμο τής άφιερώσεως στόν άδελφό τής Βασίλειο. Η Μακρίνα και ο Πέτρος, μέ τήν μητέρα τους Έμμέλεια είχαν μεταβάλει τό κτήμα τους σέ κοινόβιο μοναστήρι που διοικοϋσε ή Μακρίνα, διακόπτοντας πλέον κάθε δεσμό μέ τά έγκόσµα.

Ο Βασίλειος για ένα χρόνο πήγε κοντά στους άσκητές τής Αιγύπτου για να άντλήσει παράδειγμα από τά άσκητικά τους παλαιόσµατα. Ύστερα γύρισε στα πατρικά του έδάφη και έχτισε µιά σκήτη άπέναντι από τό μοναστήρι που µόναζαν ή μητέρα του Έμμέλεια και ή άδελφή του Μακρίνα. Ήταν κοντά στόν ποταμό Ίοι και στους πρόποδες ενός βουνού. Εκεί λοιπόν, στόν παραδεισένιο αυτό τόπο, μέ σύμμαχο τήν ήσυχία, ο Βασίλειος επιδόθηκε σέ µεγάλη σκληραγωγία. Έργαζόταν πολύ σκληρά για να φτιάξει γύρω τό μέρος, να καλλιεργήσει λίγα λαχανικά. Φοροϋσε μόνο ένα μάλλινο πουκάμισο κι ένα ράσο, χειµώνα-καλοκαίρι. Έτρωγε έλάχιστα, ίσα για να συντηρείται στη ζωή. Κοιμόταν κάτω στη γη. Ο φίλος του Γρηγόριος γράφει για κείνον “δέν ύπήρχε πλέον πάνω του σάρκα κι αίµα”. Ο Γρηγόριος λάµβανε συχνά επιστολές από τό Βασίλειο και συνεπαρµένος από τήν άσκηση του φίλου του, πήγε να μονάσει κι εκείνος κοντά του.

Ο Βασίλειος και ο Γρηγόριος, στην ξρημο πλέον, τήρησαν μέ τόν τρόπο τής ζωής τους τό “οϋ είσιν δύο ή τρεις συνηµένοι εις τό έµόν όνοµα εκεί ειµί εν μέσω αυτών...” (Ματθ. κη' 20). Και ο Κύριος, για τόν Όποιο ύπέµειναν τόση σκληραγωγία

καθημερινά, ήταν σίγουρα κοντά στους δύο γνήσιους μαθητές Του... Άφροσιώθηκαν πολύ στη μελέτη. Εκεί σταχυολόγησαν αποφθέγματα και συνέγραψαν τη “Φιλοκαλία”, αλλά και τους μοναχικούς κανόνες. Όταν δέν μελετούσαν, ἐργάζονταν στην καλλιέργεια της γῆς. Μόνοι τους ἔσκαβαν κι ἔφερναν ἀπό τό βουνό τά ἀναγκαῖα γι’ αὐτούς ξύλα. Μόνοι τους φύτευαν καί καλλιεργοῦσαν τόν κῆπο πού θά τούς παρείχε τούς καρπούς γιά νά συντηρηθοῦν.

Ἐπειδή ὅπως ἀναφέραμε στην ἀρχή, ὅλη ἡ οἰκογένεια τοῦ Βασιλείου βάδισε τά χνάρια τῆς ἀγιότητας, δέν πρέπει νά παραλείψουμε ὅτι κοντά στίς ὄχθες τοῦ ἰδίου ποταμοῦ, ζοῦσε καί ὁ ἀδελφός τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, Ναυκράτιος, σέ ξεχωριστό ἡσυχαστήριο.

Ἦρθε ὁμως ἡ στιγμή πού ἡ Ἐκκλησία χρειάστηκε τό Βασίλειο. Ὁ Κύριος τώρα τόν καλοῦσε ν’ ἀφήσει τήν ἀγαπημένη του ἡσυχία καί νά ἐργαστεῖ στόν ἀμπελῶνα Του, ἐκεῖ πού ὁ θερισμός πολὺς, ἀλλά

οἱ ἐργάτες ὀλίγοι. Ἦταν τότε πού ἡ Ἐκκλησία κλυδωνιζόταν καί μαστιζόταν ἀπό τίς αἰρέσεις, κυρίως τοῦ κακόδοξου Ἀρείου, ὁ ὁποῖος εἶχε παρασύρει στίς κακοδοξίες του μέχρι καί τόν Αὐτοκράτορα Οὐάλη, ἀλλά καί πολλοὺς ἐπισκόπους. Ὁ Οὐάλης μάλιστα, μένοντας ὁ ἴδιος φανατικά προσκολλημένος στην αἵρεση, ὀδηγοῦσε ἐκεῖ μέ τή βία καί τό λαό, πού σάν εὐκολή λεία, ὑπέκυπτε.

Τό 362 ὁ Βασίλειος ἔφτασε στην Ἀντιόχεια καί χειροτονήθηκε ἀπό τόν Ἐπίσκοπο Ἀντιοχείας, διάκονος.

Ἐκεῖ ἔφθασε ἡ εἰδηση ὅτι ὁ πατέρας του ἀρρώστησε καί θέλησε νά μεταβεῖ στην Καισάρεια γιά νά πάρει τήν εὐχή του. Μόλις ἀναχώρησε γιά τήν Καισάρεια ἐφανίστηκε στόν τότε Μητροπολίτη Καισαρείας Εὐσέβιο, ἄγγελος Κυρίου καί τοῦ εἶπε ὅτι ἔρχεται ὁ ἄξιος διάδοχος τοῦ θρόνου του καί τόν συμβούλευσε νά ἀποστείλει τούς κληρικούς του καί τούς ἄρχοντες νά τόν προῦπαντήσουν στην πύλη τῆς πόλης. Ἀφοῦ λοιπόν

πῆγαν στό μέρος ἐκεῖνο, εἶδαν τόν Ἅγιο Βασίλειο νά ἔρχεται... Ὁ Ἅγιος παρέμενε ἐκεῖ μερικὲς ἡμέρες, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος Εὐσέβιος τόν διόρισε ἱεροκήρυκα καί μετὰ ἀπό λίγο καιρό τόν χειροτόνησε πρεσβύτερο.

Στήν ποιμαντική πορεία του ὁ Βασίλειος ἦταν ἀπό τήν ἀρχή μιὰ πνευματική βακτηρία γιά ὅλους τούς πιστούς, γιά τούς ὁποίους εἶχε ἀπέραντη ἀγάπη. Ἦταν πραγματικός ποιμένας, ἔτοιμος νά λύσει ὅλα τὰ προβλήματα, εἴτε πνευματικά, εἴτε υἱικά. Ἰδιαίτερα φρόντιζε ὅσο μποροῦσε γιά τούς φτωχοὺς καί ὄσους εἶχαν ἀνάγκη ἀπό περιθάλψη καί φροντίδα.

Χαρακτηριστική εἶναι ἡ δράση του, ὅταν τόν χειμῶνα τοῦ 368 κορυφώθηκε ἕνας φοβερός λιμός πού σκόρπισε γύρω δυστυχία καί θάνατο... Ὁ Βασίλειος ἠγήθηκε τῆς προσπάθειας νά βοηθήσει ὅπως μποροῦσε καί ὁ ἴδιος κατάφερε, ἄλλοτε μέ ἀπειλητική

γλῶσσα, ἄλλοτε μέ ἰκεσίες, νά τοῦ δώσουν οἱ πλούσιοι σιτάρι πού εἶχαν συνάξει στίς ἀποθήκες τους γιά νά τό πουλήσουν ἀκριβότερα. Ἔκανε τὰ πάντα, ὅ,τι μποροῦσε, κατασκεύασε πρόχειρους καταυλισμούς, ἔστησε καζάνια γιά νά σώσει τό μαστιζόμενο ἀπό τήν πείνα πλῆθος, συγκέντρωνε ἀνθρώπους πού μποροῦσαν νά βοηθήσουν κ.λπ.

Ὁ Βασίλειος κουραζόταν πάρα πολύ. Τρεφόταν ἀπέριττα καί λιγοστά καί δούλευε ἄοκνα, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀρρωστήσει. Ἦταν καί ἡ εἶδηση τοῦ θανάτου τῆς μητέρας του Ἐμμέλειας πού τόν συγκλόνισε καί τόν κατέβαλε πάρα πολύ.

Ὅταν πέθανε ὁ Ἐπίσκοπος Εὐσέβιος, ὁ Βασίλειος ἐκλέχθηκε ἐπίσκοπος Καισαρείας μέ τήν παρουσία μάλιστα καί τήν ψῆφο τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ, πατέρα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

Ἡ ἀκαμπτη στάση του κατά τῆς αἵρεσης

του Ἀρείου, ἡ σταθερότητά του καί ἡ ἄρνησή του νά δεχθεῖ τήν φιλοαρειανική πολιτική του Οὐάλη, ἔγιναν αἰτία νά προσπαθήσουν πολλές φορές νά τόν συκοφαντήσουν, ἀκόμα καί νά τόν ἐξορίσουν, ἀλλά ὅλες οἱ προσπάθειες ἀπέβησαν ἄκαρπες.

Τό πλούσιο ἔργο του κορυφώθηκε μέ τήν ἀνέγερση τῆς περιήφημης “Βασιλειάδας”, ἑνός συγκροτήματος ἰδρυμάτων πού περιλάμβανε: μεγάλο νάό, ξενῶνες, νοσοκομεῖο, ἱατρεῖο, κατοικία νοσοκόμων, λεπροκομεῖο, ὅλα ὑπό τήν ἐπίβλεψη τοῦ Ἁγίου. Καί μάλιστα, ἀναφέρει ὁ ἴδιος ὅτι, πρίν πάει στό κελλί του, ἐπισκεπτόταν ἕνα-ἕνα ὅλα τά ἰδρύματα καί ἰδιαιτέρα τό λεπροκομεῖο. Πήγαινε καί καθόταν μέ τούς λεπρούς, χωρίς νά φοβᾶται ὅ,τι θά φοβόταν κάθε ἄνθρωπος. Τούς ἔπλενε τά πόδια, τούς φρόντιζε καί μετά πήγαινε ὁ ἴδιος νά κοιμηθεῖ, πάντα τελευταῖος ἀπ’ ὅλους.

Οἱ συκοφάντες δέν ἄρρησαν νά λάβουν θέση ἐναντίον του, ἀκόμα καί τώρα καί νά προσπαθήσουν ἀπό φθόνο στό ἔργο του νά τόν ἐξορίσουν, μάταια ὅμως γι’ ἄλλη μιά φορά.

“Ὅλα αὐτά ὅμως, κούρασαν τόσο πολύ

τόν Βασίλειο, πού ἀρρώστησε βαρειά. Ἔμεινε στό κρεβάτι μέ φρικτούς πόνους, κυριολεκτικά λειωμένος ἀπό τόν ὑψηλό πυρετό.

Ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας του χειροτέρευε συνεχῶς καί στό ἄκουσμα αὐτό, πλῆθος λαοῦ συγκεντρώθηκε καί προσευχόταν μέ δάκρυα στά μάτια γιά τόν ἱεράρχη του. Τέλος Δεκεμβρίου τοῦ 378, ὁ Βασίλειος ἀποκαμωμένος, ἀφοῦ ψέλλισε τό “εἰς χεῖρας Σου παραθήσομαι τό πνεῦμα μου”, ἄφησε τό ἀσθενικό του σῶμα ἐδῶ στή γῆ, στήν ἀγαπημένη του “Βασιλειάδα”, ἐνῶ ἡ ἅγια ψυχή του πέταξε κοντά στόν Οὐράνιο Νυμφίο του, πού τόσο ἀγάπησε καί πού γιά Ἐκεῖνον ἐργάστηκε ὡς καλός ποιμῆν καί κακοπάθησε ὡς καλός στρατιώτης. Ἐτάφη μέσα σ’ ἕνα κλίμα ἀβάσταχτου πένθους, μέ πρωτοφανεῖς ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ καί τιμῆς, τήν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 379 σέ ἡλικία 49 ἐτῶν.

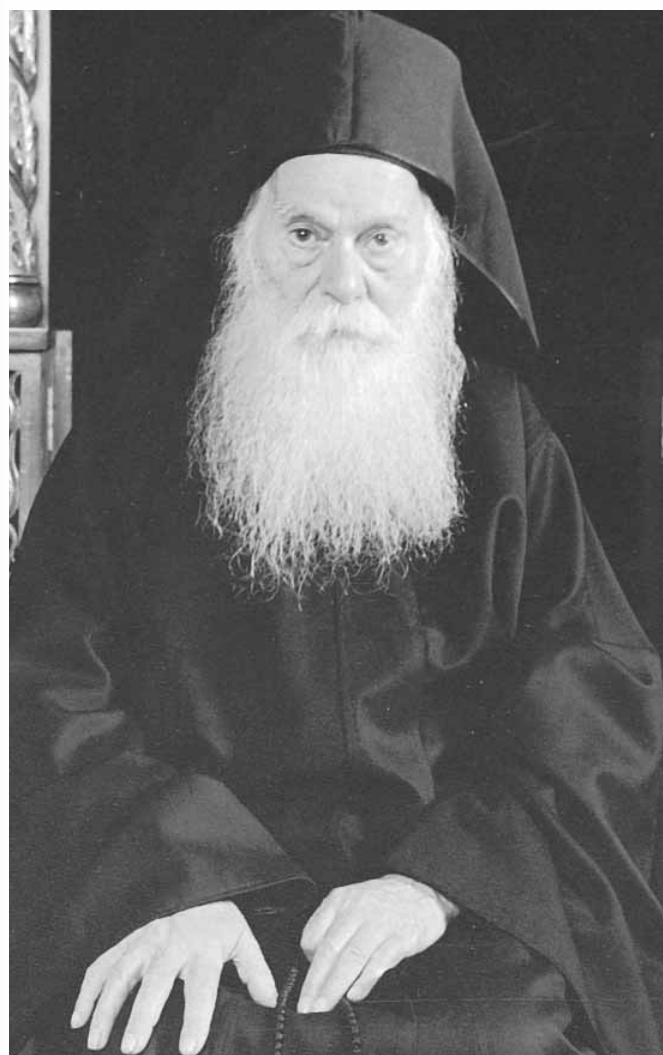
Οἱ ἀσκητικοί ἀγῶνες του, ἡ αὐταπάρνησή του, ἡ πραγματική ἀγάπη του γιά τόν κάθε ἄνθρωπο, τό τεράστιο ποιμαντικό του ἔργο, ἡ “Βασιλειάδα” του, ἦταν ὅλα ἐκεῖνα πού τόν κατέστησαν Οὐρανοφάντορα καί Μέγα στή γῆ καί στόν Οὐρανό...

Σημείωση: Ὁ Μέγας Βασίλειος ἦταν ἀσθενικός, ἀσκητικότητα, πάρα πολύ ἀδύνατος, ὠχρός ἀπό τήν ἄσκησι καί τήν ἀσθένεια καί μέ μαύρη μακροῦα γεννειάδα, ἀφοῦ πέθανε σέ ἡλικία 49 ἐτῶν. Δέν ἔχει καμία σχέση λοιπόν μέ αὐτό πού ὁ σύγχρονος δυτικός διάκοσμος ὀνομάζει αὐτές τίς μέρες “Αη-Βασίλη”, παρουσιάζοντας τον παχουλό, ροδοκόκκινο, μέ τά κόκκινα ροῦχα καί τήν ἄσπρη γεννειάδα. Αὐτή ἡ φιγούρα εἶναι μιά ἀνθρώπινη ἐπινόηση πού οὐδεμία φυσικά σχέση ἔχει μέ τόν Ἅγιο Βασίλειο.

Ὁ Μακαριστός Γέροντας
ΑΝΘΙΜΟΣ
ΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΗΣ

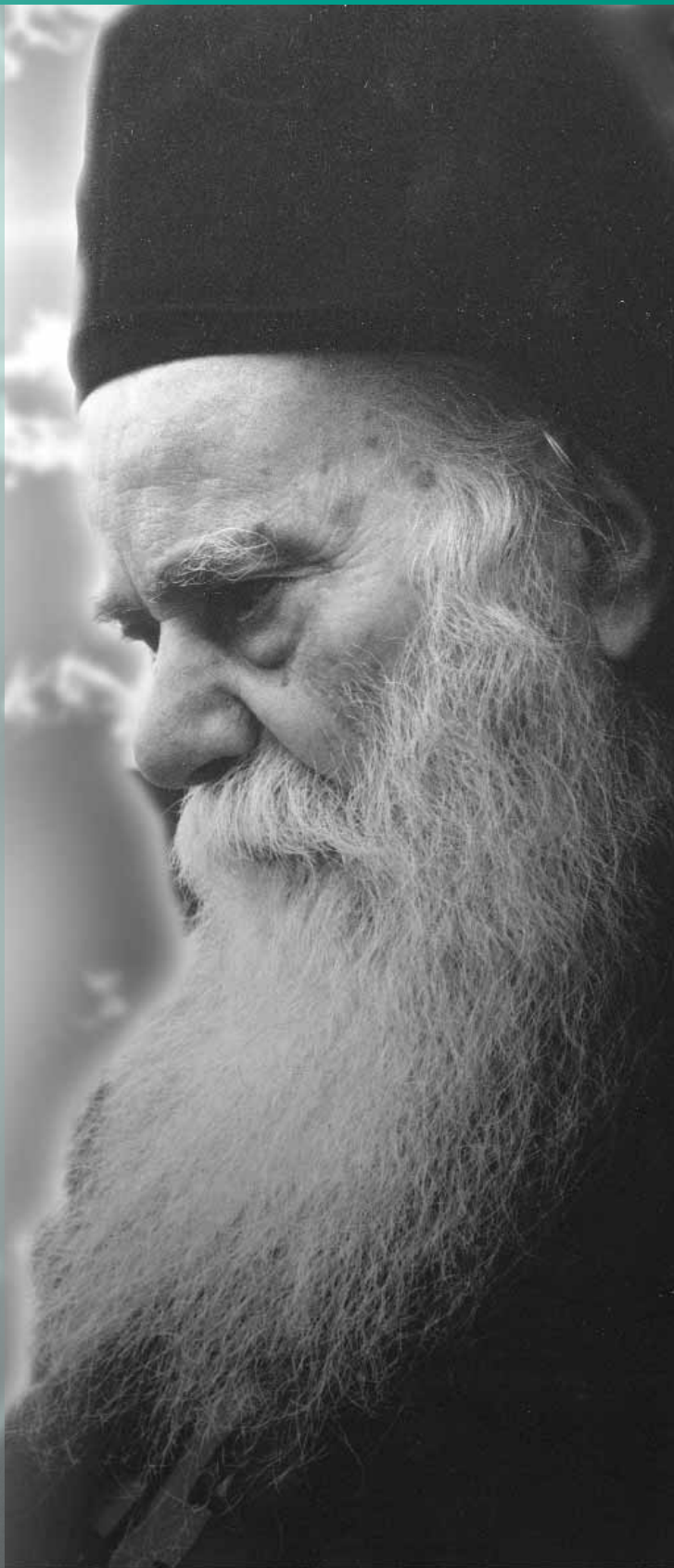
1913-1996

Στόν ἅγιο Γέροντα,
π. Ἄνθιμο Ἀγιαννανίτη,
θά ἀναφερθοῦμε σήμερα
στή στήλη “Μοναδικές
Ἐμπειρίες”. Ἄνθρωπο
τῆς ἀγάπης, καλογεργικός
καί φιλάγαθος καί σπου-
δαῖος διακριτικός πνευμα-
τικός, ὅπου στό πετραχήλι
του ἀναπαύθηκαν πολλές
ψυχές. Ἀκέραιος, εἰλικρι-
νής, διώκοντας πάντα
τήν ἀγάπη, τήν εἰρήνη,
τήν ὁμόνοια, ἀποτελεῖ
ὑπόδειγμα λειτουργοῦ,
μεγάλη μορφή πού λάμπει
ἀπό ἀγνότητα καί καθαρό-
τητα ψυχῆς καί ἀποτελεῖ
παράδειγμα ἀγιότητος
στήν ἐποχή μας, πού τόσο
πολύ ἔχει ἀνάγκη ἀπό
μορφές ὡς τή δική του...

Η Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας πάντοτε κοσμείται ἀπό ἁγίες μορφές. Μιά τέτοια ἁγία μορφή ἦταν καί ὁ Γέρων Ἄνθιμος ὁ Ἁγιαναννίτης, τοῦ ὁποίου ἡ ζωή ἦταν μιά συνεχῆ προσευχή, θυσία καί διακονία... Γεννήθηκε στό μικρό χωριό Καλλιάνοι, στή Ζήρεια τῆς Κορινθίας ἀπό γονεῖς ἐνάρετους, πού ὁμως δέν τούς χάριξε, γιατί ἡ μητέρα του Βασιλική πέθανε ὅταν ὁ Κωνσταντῖνος (Γέροντας Ἄνθιμος) ἦταν 7 ἐτῶν καί ἡ μητριά του κακομεταχειρίστηκε τόσο πολύ αὐτόν καί τόν ἀδελφό του, πού τό παιδί ἀναγκάστηκε, ἄν καί τόσο μικρό, νά ἐγκαταλείψει τό πατρικό του σπίτι καί νά καταφύγει στή γειτονική Νεμέα, ὅπου δούλεψε σκληρά σ' ἓνα μπακάλικο. Ἀπό ἐκεῖ ὁ ἁγιοπαυλίτης πνευματικός γέροντας Ἱερώνυμος τόν πῆρε στήν Ἀθήνα καί τόν ἔβαλε στό Σχολαρχεῖο γιά νά μάθει τό παιδί γράμματα.

Ὁ Γέροντας Ἱερώνυμος τοῦ συμπαρασάθηκε κι ἔγινε ὁ ποδηγέτης τῆς ζωῆς του καί στά χέρια του πλάστηκε ἡ εὐαίσθητη ψυχὴ τοῦ Κωνσταντίνου. Ὅταν ὁ π. Ἱερώνυμος ἀρρώστησε καί ἐξασθένησε καί δέν μποροῦσε πιά νά φροντίζει τόν μικρό Κωνσταντῖνο, τόν ἔστειλε στόν φημισμένο πνευματικό Μιχαήλ, στό μικρό ἡσυχαστήριο τῶν Ἁγίων Ταξιαρχῶν, στό Βύρωνα, ὁ ἀδελφός τοῦ ὁποίου ἦταν ὁ π. Γαβριήλ πού μόναζε στή Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἔτσι ἔγινε καί ἡ γνωριμία

του μικρού Κωνσταντίνου μέ τον Άθωνα, όπου τον έστειλε ο π. Μιχαήλ για να προσκυνήσει και να γνωρίσει τον κατά σάρκα αδελφό του. Στην αρχή ο μικρός Κωνσταντίνος έφτασε στην Σκήτη της Αγίας Άννης και συγκεκριμένα στην καλύβη των Εισοδίων της Θεοτόκου όχι για να μονάσει, αλλά για να διαβάσει βιβλία στις πλούσιες βιβλιοθήκες του Άγιου Όρους.

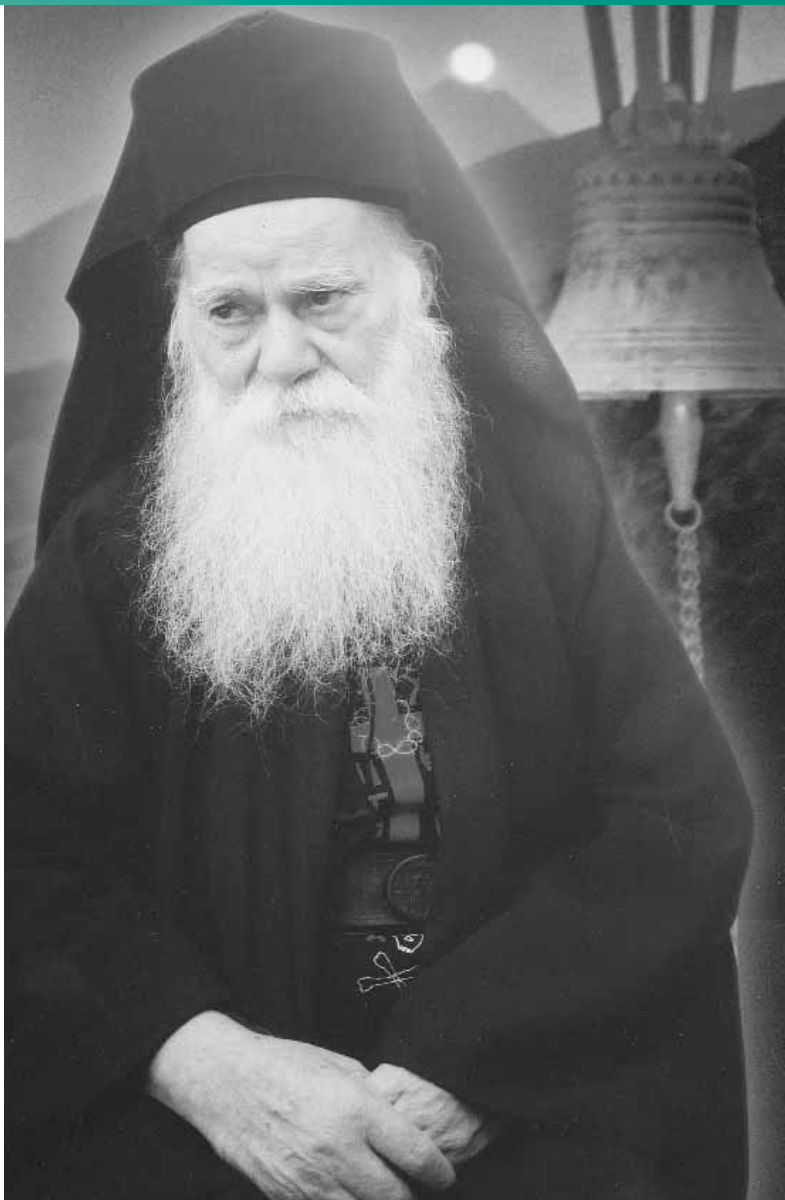
Η μοναχική ζωή όμως και συγκεκριμένα τό παράδειγμα των πατέρων μίλησαν στην ευαίσθητη ψυχή του Κωνσταντίνου και γρήγορα ένοιωσε μέσα του αυτήν την μυστηριακή κλήση που νοιώθουν οι πολίτες της έρημου. Μέρα μέ την ημέρα ήθελε όλο και περισσότερο να μείνει στό μυροβόλο περιβάλλον της Παναγίας και να έμπιστευθεί στην πρόνοια του Θεού. Στίς 21 Νοεμβρίου του 1930 και αφού είχε πάρει πλέον την μεγάλη απόφαση και είχε παραμείνει ως δόκιμος, έκάρη μοναχός από τό Γέροντα Γαβριήλ και πήρε τό όνομα Άνθιμος. Από τότε και σέ όλη του τή ζωή αγωνίστηκε μέ όλες του τίς δυνάμεις για να τηρήσει τίς φρικτές ύποσχέσεις που έδωσε ενώπιον Θεού και ανθρώπων. Μέ περισσό ζήλο επιδόθηκε στην πρακτική της μοναχικής ζωής, βίωσε τον κόπο και την αγωνία της άσκήσεως, την αδιάλειπτη προσευχή, τό μεγαλειό της λειτουργικής και μυστηριακής ζωής. Μέ την ύπακοή του προσπαθούσε να διατρέξει τό δρόμο της ζωής για να παρουσιάσει την ψυχή του μπροστά στό Χριστό έλεύθερη από κάθε πάθος και αδυναμία για να συγκατοικήσει αιώνια μέ τό Νυμφίο του. Άργότερα χειροτονήθηκε από τό Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Παντελεήμονα τον Α΄ διάκονος και την ώρα της χειροτονίας του είδε τους ουρανούς να ανοίγουν και τό ναό να είναι άσκεπής. Γη και ουρανός ένώθηκαν. Στρατευομένη και θριαμβεύουσα Έκκλησία συνέχαιραν για τό

γεγονός της χειροτονίας, ένώ όταν χειροτονήθηκε ιερέας είδε όλους τους ιερείς που συμμετείχαν στην χειροτονία του λουσμένους μέ τό Άγιο Φως. Σέ όλη του τή ζωή αγωνιζόταν ως τέκνον ύπακοής να τηρήσει τό “άγιοι γίνεσθε, ότι Έγώ Άγιος Είμι”. Τόν χαρακτήριζε ή ταπείνωση, ή κατάνυξη και είχε τό χάρισμα των δακρύων που κυλούσαν άσταμάτητα από τά καθαρά καταγάλανα μάτια του, καθαρίζοντας την ψυχή του και οδηγώντας τον στην γνώση των μυστηρίων του Θεού. Συστηματικά και αδιάκοπα διάβαζε και πραγματικά ήξερε απ΄ έξω τους Πατέρες και την Αγία Γραφή, αποτελώντας ένα πραγματικό θησαυροφυλάκιο γνώσεων. Οι γνώσεις του δέν ήταν όμως μόνο πατερικές και θεολογικές. Γνώριζε φιλοσοφία, άστρονομία, μαθηματικά, ιστορία, άκόμα και ιατρική. Και όσοι τον γνώρισαν από κοντά όμολογούσαν ότι άν δέν ήταν μοναχός μπορούσε κάλλιστα να είναι καθηγητής Πανεπιστημίου.

Ο Γέρον Άνθιμος είχε πολλά χαρίσματα που, όμως, μέ έπιμέλεια έκρυβε. Διακρινόταν για την ταπείνωση, την πραότητα και την άπεραντη αγάπη του, άρετές που απέκτησε μέ πολλούς αγώνες και σκληρή άσκηση. Ήταν συνετός, σώφρων, διακριτικός, φιλόξενος, πατέρας στοργικός, που κένωνε τον έαυτό του, για να γεμίσει τίς ψυχές των άλλων, των αδελφών του, στό πρόσωπο των όποιων έβλεπε τον ίδιο τον Κύριο μας, που είπε: “ό,τι έποιήσατε ένί τούτων των αδελφών μου των έλαχίστων, έμοι έποιήσατε”. Έκει που όλοι απέλπίζονταν από τίς δοκιμασίες και τίς δυσκολίες που συναντούσαν, εκείνος είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στό Θεό και περιέμενε ήσυχος. Ήπιανε τό χέρι των έπισκεπτών του και μετρούσε τους σφυγμούς τους. Γινόταν ένα μέ αυτούς και τους μετέδιδε την πραότητα και την ειρήνη

του, τὰ ἀγαθὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε προικισθεῖ μετὰ ἀπὸ μακρόχρονη ἄσκησι.

Ἦρθε ὁμως ὁ καιρὸς ὁ σεβαστὸς Γέροντας νὰ συναντήσῃ καὶ νὰ ἐνωθεῖ γιὰ πάντα μετὸν λατρεμένο του Ἰησοῦ. Ὅπως λένε οἱ πατέρες τῆς Σκήτης του, ἡ ἀγρυπνία τῆς Ἀναλήψεως, τὸ ἔτος 1996 ἦταν καὶ ἡ τελευταία, τὴν ὁποία παρακολούθησε στὸ Κυριακὸ τῆς Σκήτης. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀποσύρθηκε στὸ κελλὶ του κάνοντας ἐκεῖ ὅλες τὶς ἀκολουθίες του. Μέχρι τὶς 28 Ἰουνίου πού ἐκοιμήθη, ἐπικαλεῖτο τοὺς Ἁγίους τῆς κάθε ἡμέρας καὶ τοὺς παρακαλοῦσε νὰ γίνουν μεσίτες του τὴ φρικτὴ ὥρα τῆς κρίσεως. Τὴν 26ῃ Ἰουνίου, ἔπεσε καὶ ὑπέστη πολλὰ κατάγματα καὶ ζήτησε ἀπὸ τοὺς πατέρες νὰ τὸν κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἐκλαιγε καθὼς δεχόταν τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ κι ἐνῶ ὁ Ἱερομόναχος Χερουβεῖμ ψέλλιζε “μεταλαμβάνει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ἄνθιμος εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν αἰώνιον...”. Πρὶν παραδώσει τὴν πάναγνη ψυχὴ του στὸ Θεό, ἔδωσε στοὺς ὑποτακτικούς του τὶς τελευταῖες του ὑποθήκες, μιλώντας τους γιὰ θέματα πνευματικά, ἀλλὰ καὶ τοὺς πειρασμούς πού θὰ ἀντιμετώπιζαν, δίνοντάς τους ὁμως καὶ τὰ κατάλληλα φάρμακα πού θὰ τοὺς θεράπευαν. Σήκωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ ψιθύρισε, “στὰ χέρια Σου Κύριε παραδίδω τὸ πνεῦμα μου” κοίταξε ὅλους γύρω μὲ ἀπέραντη

ἀγάπη καὶ ἀφοῦ χαμογέλασε, ἔκλεισε τὰ καταγάλανα μάτια του γιὰ νὰ τὰ ἀνοίξει στὴν πανηγυρικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν...

Ὁ Γέροντας Ἄνθιμος ἀποτελεῖ παράδειγμα γιὰ μίμηση σὲ ἡγουμένους, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς... Ἄς ἔχουμε τὴν εὐχή του.

(Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Δρ. Χαράλαμπος Μ. Μπούσια “Ὁ Γέρον Ἄνθιμος ὁ Ἀγιαννανίτης”, Ἐκδ. Μυθόδωια, Θεοφάνεια 2000)

Είσαι Χριστιανός;

Τί περιεργή ερώτηση είναι αυτή; Άναμφίβολα, θά μου απαντήσεις. Πού είμαστε; Στην Ίαπωνία ή στην Κίνα και μου απευθύνεις τήν ερώτηση αυτή; Δέν είμαι Έλληνας; Δέ ζω σέ χριστιανικό τόπο; Δέν έχω πατέρα και μητέρα χριστιανούς; Δέν βαπτίσθηκα; Δέν μυρώθηκα; Δέν πήρα χριστιανικό όνομα; Δέν γραφτήκα στά βιβλία τής Έκκλησίας; Δέν εκκλησιάζομαι 3-4 φορές τόν χρόνο; Και εάν άκόμα άμφιβάλλεις, νά και ή ταυτότητά μου. Ή άστυνομία βεβαιώνει ότι είμαι Όρθόδοξος Χριστιανός! Δέν άρκοϋν όλα αυτά;

Δυστυχώς, δέν άρκοϋν για νά άποδείξουν ότι είσαι χριστιανός. Αυτά είναι τά έξωτερικά χαρακτηριστικά, πού εάν δέν συνοδευτούν και άπό τά άλλα γνωρίσματα τής χριστιανικής ζωής, τότε θά μείνεις ένας συνηθισμένος τύπος χριστιανού, άπό τά πολλά εκείνα εκατομμύρια χριστιανών, πού έχουν σήμερα πλημμυρίσει τόν πλανήτη μας. Αυτοί έξωτερικά φαίνονται χριστιανοί, αλλά έσωτερικά δυστυχώς δέν είναι. Δέν αγαποϋν τόν ΧΡΙΣΤΟ, αλλά τόν ΧΡΥΣΟ, τόν θεό του αιώνα μας, τό άνομο

συμφέρον και τήν ιδιοτέλεια, για χάρη των όποιων θυσιάζουν τά πάντα, και φίλια και πατρίδα και σταυρώνουν τό Χριστό πού προσκυνοϋν και φιλοϋν μόνο μέ τά χείλη, σάν άλλοι Ίουδαίοι Ίσκαριώτες. Άδελφέ μου, δέν θέλουμε νά είσαι άπό αυτούς. Γι' αυτό τό λόγο, σου θέτουμε και τό έξής ερώτημα: Είσαι χριστιανός; Άγαπάς τόν Χριστό ή τό χρυσό;

“Είσαι Χριστιανός;” Έξακολουθώ νά σέ ρωτάω και δέν θά σταματήσω νά σέ ρωτώ. Έχεις συνηθειτοποιήσει τήν άποστολή σου; Άναρωτήθηκες νά μάθεις τί είναι ό χριστιανισμός; Ό χριστιανισμός δέν είναι κάτι άδιάφορο και άσήμαντο, δέν είναι πάρεργο, δέν είναι μιá θεωρία, ή όποια δέ φέρνει καρπούς, δέν είναι μιá άπλή αισθηματολογία, δέν είναι μηχανική έκτέλεση όρισμένων μόνο τύπων έξωτερικής λατρείας, είναι κάτι **άπειρα μεγάλο**. Ό Χριστιανισμός είναι ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ή πιό ήρωϊκή και πιό άγία επανάσταση πού έχει δει ποτέ ό κόσμος, επανάσταση πού γίνεται κυρίως στά βάθη τής ανθρώπινης ψυχής και άπό εκεί έξαπλώνεται σάν φλόγα σέ όλη τήν γη. Ό χριστιανός πού πιστεύει στο Χρι-

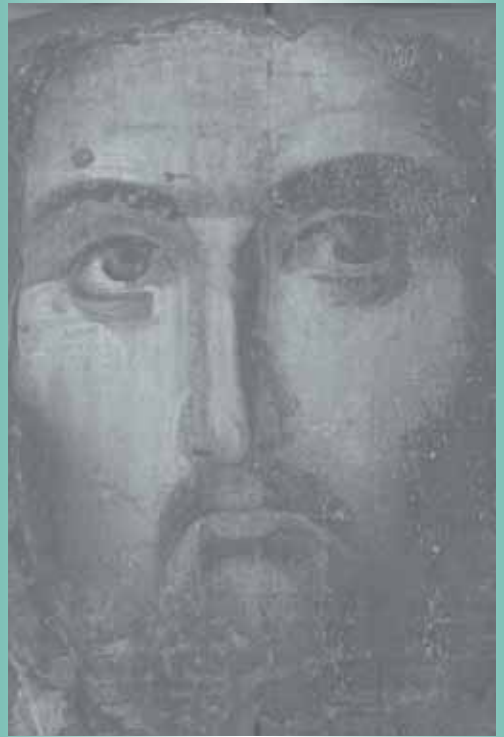

στό, παίρνει δύναμη και ανατρέπει τόν διάβολο, τόν μεγαλύτερο ἐχθρό τῶν ἀνθρώπων ἀνά τούς αἰῶνες καί ἐγκαθιστᾷ στό θρόνο τῆς καρδιάς του τόν Χριστό. Ἐκθρόνιση τοῦ διαβόλου, ἐνθρόνιση τοῦ Χριστοῦ, Χριστοκρατία ἀπό ἄκρο σέ ἄκρο τῆς γῆς. Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εὐλογημένη, τρισευλογημένη, πότε θά ἔρθῃ; Μὲ μιά λέξη προσφιλή στή Ἁγία Γραφή, ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ καρδιάς, νά τί εἶναι ὁ χριστιανός: Μιά συνεχῆς πάλη, μάχη, ἀγώνας μέχρι νά νικήσει στά πάντα ὁ Χριστός. Ἀλλά πόσοι ἀπό τούς σημερινούς χριστιανούς ἔχουν αὐτό τό πνεῦμα τοῦ ἡρωϊσμοῦ καί εἶναι ἔτοιμοι νά θυσιάσουν τά πάντα γιά τό Χριστό;

Οἱ χρυσοχόοι χρησιμοποιοῦν μιά πολύτιμη πέτρα τήν ὁποία ὀνομάζουν πέτρα λυδία. Αὐτή ἡ πέτρα ἔχει τήν ιδιότητα νά ξεχωρίζει τό πραγματικό χρυσάφι, ἀπό τό κίβδηλο. Ἀλλά μιά τέτοια πέτρα, μέ τήν ὁποία μποροῦμε νά ξεχωρίσουμε τήν ἀρετή ἀπό τήν κακία, τούς χριστιανούς ἀπό τούς χριστιανούς τῆς ταυτότητας, εἶναι τό Εὐαγγέλιο, ἡ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ. Τί ὠραῖο βιβλίο πού εἶναι! Θέλεις νά δεῖς ἐάν εἶσαι χριστιανός τῆς ταυτότητας ἤ ὄχι; Σέ συμβουλεύω νά ἀγοράσεις αὐτή τήν “πέτρα”, τή λυδία, τήν ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ καί νά ἀρχίσεις νά τήν μελετᾷς προσεκτικά καί κάθε φορά πού διαβάξεις ἓνα στίχο νά ἐλέγχεις τόν ἑαυτόν σου καί νά τόν ρωτᾷς: αὐτό πού γράφεται ἐδῶ, τό ἔχω ἐφαρμόσει; Ὅχι, ὄχι, ὄχι, χιλιάδες ὄχι θά φωνάζει ἡ συνείδησή σου πού ὅσο προχωρᾷς τήν μελέτη, θά ξυπνᾷ καί θά σέ ἐλέγχει καί τότε νιώθοντας τήν ἐνοχή σου, τίς ἁμαρτίες σου, θά πέσεις μπροστά ἀπό τόν Σταυρό καί μέ δάκρυα μιᾶς εἰλικρινοῦς μετάνοιας, θά ἐναποθέσεις τήν ψυχή σου καί τό εἶναι σου, λέγοντας: “Χριστέ μου, γλυκίτατε Ἰησοῦ μου, μέχρι τώρα ἀπατοῦσα τόν ἑαυτό μου. Θεωροῦσα τόν ἑαυτό μου, σάν τόν καλύτερο χριστιανό, ἀλλά τώρα διαπιστώνω ὅτι δέν εἶμαι τίποτα. Φορτωμένος μέ πολλές ἁμαρτίες, ἔρχομαι κοντά Σου, γιά νά βρῶ τήν ἀνάπαυση καί τήν παρηγοριά πού δέν βρῆκα στόν κόσμο. Θεέ μου, σ’ εὐχαριστῶ...”.

Αὐτή ἡ στιγμή θά θεωρηθεῖ σταθμός στή ζωή σου, ἀφοῦ θά ἀρχίσεις νά μπαίνεις στό νόημα τοῦ Χριστιανισμοῦ καί νά γίνεσαι, σιγά σιγά χριστιανός, ὄχι μόνο στό ὄνομα καί στήν ταυτότητα, ἀλλά καί στό βίωμα. Ὁ οὐρανός τότε σίγουρα θά χαίρεται καί μαζί του κι ἐσύ...

Μητροπ. Αἰγυνοστίνοσ Καντιώτης.

Πιό Στοργικός
ἀπό κάθε φίλο,
πιό Δίκαιος
ἀπό κάθε κυβερνήτη,
πιό Τρυφερός
ἀπό κάθε πατέρα
πιό πολύ Μέλος δικό μας
ἀπό ὅσο τά ἴδια
μας τά μέλι,
πιό Ἀναγκαῖος σέ μᾶς
ἀπό τήν ἴδια
τήν καρδιά μας...

*Ἄξιζει νά ζεῖς
μαζί Του...*

Χριστουγεννιάτικες

παραδοσιακές συνταγές

1 ½ κουταλιά σούπας νερό
½ κουταλάκι γαρύφαλλο
½ κουταλάκι κανέλλα τριμμένη
750 γραμ. λάδι άραβοσιτέλαιο
½ ποτήρι νερού φρέσκο χυμό πορτοκαλιού
1/4 ποτήρι κρασιού χυμό λεμονιού
½ φλυτζανάκι του καφέ ξύσμα πορτοκαλιού

Γιά τό σιρόπι:

750 γραμ. νερό
1 κιλό ζάχαρη
½ βαζάκι γλυκόζη
3 κουταλιές σούπας μέλι
καί προαιρετικά ξύλα κανέλας καί γαρύφαλλα

ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Πρίν ξεκινήσουμε τή διαδικασία γιά νά φτιάξουμε τά μελομακάρονα, θά πρέπει πρώτα νά φτιάξουμε τό σιρόπι, έτσι ώστε νά κρυώσει.

Εκτέλεση γιά τό σιρόπι:

Σέ μιά κατσαρόλα βάζουμε τό νερό καί τή ζάχαρη (άν θέλουμε τώρα μπορούμε προαιρετικά νά βάλουμε τήν κανέλλα καί τό γαρύφαλλο) καί μόλις πάρει βράση τό αφήνουμε γιά 10 λεπτά άνακατεύοντας καί άφαιρώντας τόν άφρό. Μετά άπό 10 λεπτά προσθέτουμε τή γλυκόζη καί τό μέλι, τό αφήνουμε γιά άλλα πέντε λεπτά καί τό κατεβάζουμε άπό τή φωτιά.

Μελομακάρονα τῆς κυρα-Ντίνας!

Υλικά γιά μία δόση
(περίπου 40 μελομακάρονα)

1 ½ κιλό άλεύρι μαλακό Άγίου Γεωργίου
250 γραμ. άχνη ζάχαρη
250 γραμ. σιμιγδάλι ψιλό
15 γραμ. σόδα
½ ποτήρι νερού κονιάκ

Εκτέλεση

γιά τά μελομακάρονα:

Σέ μιά λεκάνη βάζουμε τό λάδι, τήν άχρη ζάχαρη καί τά ανακατεύουμε. Προσθέτουμε τή σόδα διαλυμένη στό χυμό πορτοκαλιού. Μετά ρίχνουμε στή λεκάνη όλα τά υγρά ύλικά καί ανακατεύουμε. Κατόπιν προσθέτουμε τήν κανέλλα, τό γαρύφαλλο, τό ξύσμα πορτοκαλιού καί τέλος τό σμιγδάλι. Ανακατεύουμε καλά μέ μία κουτάλα καί προσθέτουμε σιγά σιγά τό άλεύρι. Έάν έχουμε βάλει άκριβώς τά ύλικά τό άλεύρι θά “τό πάρει όλο”. Η ζύμη θά πρέπει νά εΐναι μαλακή καί εύπλαστη γιά νά μπορούμε εύκολα νά πλάσουμε τά μελομακάρονά μας.

Προθερμαίνουμε τό φούρνο στους 170 βαθμούς. Πλάθουμε κατόπιν τά μελομακάρονα σέ σχήμα όβάλ καί τά άραδιάζουμε σέ ταψί πάνω σέ λαδόκολλα. Ύστερα μέ ένα πηρούνι τρυπάμε ελαφρά τά μελομακάρονα καί τά βάζουμε στό φούρνο. Τά ψήνουμε περίπου 20΄ λεπτά μέχρι νά πάρουν ένα ώραϊο μελί χρώμα καί νά ροδίσουν.

Άμέσως μόλις τά βγάλουμε από τό φούρνο καί ενώ εΐναι καυτά τά βουτάμε στό κρύο σιρόπι καί τά αφήνουμε μερικά δευτερόλεπτα γιά νά ρουφήξουν καλά τό σιρόπι. Μέ μία τρυπητή κουτάλα τά βγάζουμε καί τά τοποθετούμε όμορφα σέ μία πιατέλα. Από πάνω πασπαλίζουμε μέ χοντροκομμένο καρύδι.

Καλή έπιτυχία!

Χριστουγεννιάτικες δίπλες!

Ύλικά γιά μία δόση

Γιά τή ζύμη:

2 αυγά καί 4 κροκάδια χτυπημένα

4 κουταλιές σούπας κονιάκ
2 κουταλιές σούπας λάδι ή βούτυρο βιτάμ

1 κουταλάκι κοφτό άλάτι
4 φλυτζάνια τσαγιού άλεύρι άλατινή γιά όλες τίς χρήσεις

λάδι γιά τηγάνισμα
καρύδια χοντροκομμένα
κανέλλα τριμμένη

Γιά τό σιρόπι:

2 φλυτζάνια τσαγιού ζάχαρη

½ φλυτζάνι τσαγιού μέλι

1 φλυτζάνι τσαγιού νερό

2 ξυλάκια κανέλλας

5-6 γαρύφαλλα

φλούδα ή ξύσμα πορτοκαλιού

ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Έκτέλεση γιά τό σιρόπι:

Σέ μιά κατσαρόλα τοποθετούμε όλα τά ύλικά γιά τό σιρόπι καί τά βράζουμε γιά 10 λεπτά. Αφήνουμε τό σιρόπι νά κρυώσει.

Έκτέλεση γιά τή ζύμη:

Σέ μιά λεκάνη χτυπάμε καλά τά αυγά (2 όλόκληρα καί 4 κρόκους), ρίχνουμε τό κονιάκ, τό λάδι καί τό άλάτι. Ανακατεύουμε καί σιγά σιγά ρίχνουμε τό άλεύρι ώστε νά γίνει μιά ζύμη όχι πολύ σφιχτή. Τήν αφήνουμε σκεπασμένη σέ

ζεστό μέρος γιά μισή ώρα.

Ύστερα από τήν μισή ώρα πού αφήσαμε τή ζύμη θά δούμε ότι έχει μαλακώσει.

Παίρνουμε κομμάτια μικρά ζύμης (όσο τό μπαλάκι ενός καρυδιού) καί τήν άνοίγουμε μέ τόν πλάστη σέ πολύ λεπτό φύλλο. Κατόπιν κόβουμε τό φύλλο σέ λωρίδες περίπου 3 εκ. πλάτος καί 25 μέ 30 εκ. μήκος. Σέ μιά κατσαρόλα βάζουμε άρκετό λάδι καί τό αφήνουμε νά κάψει. Περνάμε τή μία άκρη τής λωρίδας άνάμεσα στά δόντια ενός πηρουνιού καί τήν στερεώνουμε τυλίγοντάς τήν λίγο γύρω από τό πηρούνι. Μέ τό χέρι μας κρατάμε τήν άλλη άκρη τής λωρίδας. Κατόπιν βουτάμε τό πηρούνι μέ τήν ζύμη μέσα στό καυτό λάδι καί γυρίζοντας γύρω γύρω τό πηρούνι, τυλίγουμε τήν ύπόλοιπη λωρίδα λίγη λίγη καθώς θά ψήνεται. Τηγανίζουμε τίς δίπλες ώσπου νά ροδίσουν άπ΄ όλες τίς πλευρές. Όταν τίς βγάλουμε από τό λάδι, τίς βουτάμε προσεκτικά στό σιρόπι καί άφού τίς στραγγίσουμε μέ τήν κουτάλα, τίς τοποθετούμε σέ πιατέλα καί τίς πασπαλίζουμε μέ τά καρύδια καί τήν κανέλλα.

Καλή έπιτυχία
καί Καλά Χριστούγεννα.

Ιωάννα Μοναχή

Ἡ ἑορτή τοῦ Ἁγίου ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

*Ἀπό τήν πανήγυρη
τῆς Μονῆς μας*

Γιορτάσαμε καί φέτος πανηγυρικά τόν προσάτη τῆς Μονῆς μας Ἅγιο Νεκτάριο καί πλῆθος κόσμου κατέφθασε μέχρι τό μοναστήρι μας γιά νά συνορτάσει μαζί μας. Περίπου 13-14 πούλμαν ἀπό ὅλη τήν Ἑλλάδα καί πολλά ΙΧ ἀπό τήν περιφέρειά μας ἔφθασαν στό Μοναστήρι μας γιά νά προσκυνήσουν τόν Ἅγιο Νεκτάριο πού ὅλοι εὐλαβοῦνται γιατί εἶναι τόσο θαυματουργός. Οἱ τοπικοί ἄρχοντες, νομαρχιακοί καί δημοτικοί σύμβουλοι, πρόεδροι

κοινοτήτων και πολιτιστικών συλλόγων, μās τίμησαν με την παρουσία τους. Τόν Άγιο και την πανήγυρη της Μονής συνεόρτασαν μαζί μας, δίνοντάς μας

μεγάλη χαρά, ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Ναυπάκτου πανοσ. Ἀρχιμ. π. Σπυρίδων Λογοθέτης μέ μέλη τῆς Συνοδείας του, ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ ἀπό τὴν Κυλλίνη Κορινθίας, π. Μάξιμος Βαοβαρῆς, καθὼς καὶ ἡ Καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Κουτσουροῦ Θεογνωσία Μοναχὴ μετὰ τῆς συνοδείας τῆς, τοὺς ὁποίους καὶ εὐχαριστοῦμε ἐκ βάθους καρδιάς γιὰ τὴν παρουσία τους στὴν πανήγυρη τῆς Μονῆς μας. Στὴν πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία συλλειτουργήσαν μετὰ τὸν Γέροντά μας π. Νεκτάριο Μουλατσιώτη, ὁ ὁποῖος εἶχε τὰ ὄνομαστήριά του, ἱερεῖς τῆς Ἀδελφότητός του καὶ οἱ ἱερεῖς π. Εὐάγγελος Παπαχρηστος ἀπὸ τὸ Βόλο, ὁ π. Νικόλαος Τσουνῆς καὶ ὁ π. Ἀνδρέας Τσουνῆς ἀπὸ τὰ χωριά Τρίκορφο καὶ Γρηγορίτικα.

Οἱ ἀκολουθίες κατανυκτικῆς, ἀλλὰ καὶ πανηγυρικῆς, μετὰ τὰ συγκινητικὰ λόγια τους ἀναφέρθηκαν καὶ πάλι στὶς ἀρετῆς τοῦ Ἁγίου μας πού τὸν κοσμοῦν καὶ πού τὸν παρακαλοῦμε νὰ δίνει καὶ σέ ὅλους μας.

Ὁ Γέροντας τῆς Μονῆς μας, τόσο στό κήρυγμά του στὸν Ἑσπερινό, ὅσο καὶ τὴν ἐπομένη στὴ Θεία Λειτουργία, ἀναφέρθηκε στὴ

ζωὴ τοῦ Ἁγίου καὶ προσδιόρισε ὅτι γιὰ ὅλους σκοπὸς τῆς ζωῆς μας εἶναι νὰ κατακτήσουμε τὴν ἀγιότητα, ὅπως ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, πού παρ' ὅλους τοὺς διωγμοὺς καὶ τίς συκοφαντίες, ὑπέμεινε τὰ πάντα μετὰ ἀγάπη καὶ καρτερία γιὰ ἓναν καὶ μόνον λόγον: σκοπὸ τῆς ζωῆς του εἶχε βάλει τὴν ἀγιότητα καὶ τίποτα καὶ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀποπροσανατολίσει ἀπὸ αὐτὸν τὸν σκοπὸ. Σέ ὅλη του τὴ ζωὴ κυνηγήθηκε καὶ συκοφαντήθηκε ἀπὸ κακοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας. Ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν κοίμησή του ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν διώκουν καὶ δὲν ἐπέτρεψαν νὰ τοποθετήσουν τὸ σκήνωμα τοῦ Ἁγίου μέσα στό ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος στὸν Πειραιᾶ, μέχρι νὰ ἔρθει τὸ καραβάκι γιὰ τὴν Αἴγινα πού θὰ τὸν πῆγαινε στό μοναστήρι του γιὰ τὴν ἐξόδιο ἀκολουθία. Ἐκεῖνον ὁμως πού οἱ ἄνθρωποι περιφρόνησαν καὶ κυνήγησαν, τὸν δόξασε ὁ Θεός. Γιατί μετὰ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἀγάπη του, τὴ συγχωρητικότητά του καὶ τὴν προσευχὴ γιὰ τοὺς διώκτες του, ὁμοίωσε μετὰ τὸν Χριστὸ τὴν ὥρα τῆς Σταυρώσεως, πού ἀκόμη ὅλους τοὺς ἀγαποῦσε, ὅλους τοὺς συγχωροῦσε, γιὰ ὅλους προσευχόταν.

Τέλος θέλουμε νὰ σᾶς ἐνημερώσουμε ὅτι ὅλοι σας νοερά ἦσασταν μαζί μας, διότι ὅλους σᾶς μνημονεύσαμε στὴ Θεία Λειτουργία, ὑπὲρ τῶν κτητόρων, συνδρομητῶν, ἀφιερωτῶν, φίλων καὶ μετὰ καθ' οἰονδήποτε τρόπο βοηθούτων τὸ ἔργο μας καὶ σύσσωμη ἡ Ἀδελφότητά μας παρακάλεσε τὸν θαυματοργό μας Ἅγιο Νεκτάριο ὅλους νὰ σᾶς σκέπει, νὰ σᾶς προστατεύει καὶ νὰ σᾶς ὁδηγεῖ στὴν ἀγιότητα, χαρίζοντάς σας τίς ἀρετῆς του καὶ τὴν ἀγάπη του στό Θεό.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ
ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΜΑΣ ΒΟΗΘΑΤΕ ΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΑΣ
ΚΑΙ ΓΙΝΕΣΘΕ ΚΗΤΟΡΕΣ ΑΥΤΗΣ.

΄Ασημένιο Φλουρί κωνσταντινᾶτο γιά τή Βασιλόπιττα

(Ἡ τιμή
γιά τό
ἀσημένιο
φλουρί
εἶναι
10 εὐρώ)

Βάλτε στή βασιλόπιττά σας πού θά κόψετε τήν Πρωτοχρονιά γιά τήν οἰκογένεια καί τοὺς φίλους σας τό παραδοσιακό κωνσταντινᾶτο ἀσημένιο φλουρί πού εἰκονίζει τό σταυρό καί ἀναγράφει τά ἀρχικά ΙΣ-ΧΣ-ΝΙ-ΚΑ (Ἰησοῦς Χριστός Νικᾶ).

ΑΣΗΜΕΝΙΟ φυλαχτό

- τῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ
- τοῦ ἉΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
- τοῦ ἉΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

Ἡ Ἱερά Μονή μας κατά ἀποκλειστικότητα διαθέτει ἀσημένια μενταγιόν μέ ἀλυσίδα γιά τό λαιμό, πού εἰκονίζουσι σέ σμάλτο τήν ΠΑΝΑΓΙΑ μας, τόν Ἅγιό μας ΝΕΚΤΑΡΙΟ (στήν πρώτη ἀγιογραφηθεῖσα εἰκόνα του) καί τόν Ἅγιο ΙΩΑΝΝΗ Μαξίμοβιτς. Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε, μπορούμε νά σᾶς ἀποστείλουμε κάποιο ἀπό αὐτά γιά νά τά φοράτε ὡς εὐλογία.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ
ΜΕΝΤΑΓΙΟΝ: 15€
+ ταχυδρομικά ἐξόδα

Συσκευασία σέ βελούδινο
πουγκί γιά δῶρο.

Θά τό βρείτε στά βιβλιοπωλεία:

ΑΘΗΝΩΝ:

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ Δραγατσάνιου 2, Άθινα
ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ Χαβρίου 3, Άθινα
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, Γεραίνου 20 Άθινα
ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ, Βουλής 36, Άθινα
ΑΣΤΗΡ, Λιζούργου 10, Άθινα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΦΩΣ, Φειδίου 3, Άθινα
ΓΕΧΑ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ Θέμιδος 4, Μαρούσι

ΕΠΑΡΧΙΑΣ:

ΣΩΤΗΡ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ, Πλ. Άγίας Σοφίας 6, Θεσ/νίκη
ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ Πρασακάκη 9, Θεσ/νίκη
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ, Θεσ/νίκη
ΛΥΔΙΑ, Καμβουνίαν 1, Θεσ/νίκη
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ, Πάτρα
ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ, Δημ. Ύψηλάντου 53Α, Πάτρα
ΧΑΤΖΗΜΑΡΓΑΡΙΤΗ ΒΑΣ., Βεγγίνας 29, Δράμα
ΠΝΕΥΜ.ΚΕΝΤΡ. Μητρ.ΑΡΓΟΛ., 25ης Μαρτίου 57, Ναύπλιο
ΑΘΩΣ, Σέρρες
ΒΙΒΛ.ΜΗΤΡ.ΧΑΛΚΙΔΟΣ, Χαλκίδα

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

Έπίσκοπος Σαγγάνης
καί Σάν Φρανσίσκο

Ό θαυματοργός

Όσοι δέν έχετε διαβάσει ακόμα τή βιογραφία του Άγιου Ιωάννη Μαξίμοβιτς σάς προτεινουμε άνεπιφύλακτα νά τήν άναζητήσετε στά χριστιανικά βιβλιοπωλεία για νά γνωρίσετε τή μεγάλη μορφή ενός νέου Άγιου των καιρών μας.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2006

Ζητείστε

τό Ήμερολόγιο τής Ήερας Μονής μας
για τό Νέο Έτος 2006.

Εΐναι αφιερωμένο σέ 12 άγιες Μεγαλομάρτυρες
καί όπως κάθε χρόνο αναγράφονται σέ αυτό
όλες οί νηστείες τής Έκκλησίας μας.

τηλ. 26340-44391

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟΥ ΦΩΚΙΔΟΣ
ΤΗΛ. 26340-44391

Κομποσχοΐνια μέ τό κλαδί τής έλιās

Άνάμεσα στά κομποσχοΐνια που
φτιάχνουμε προσθέσαμε ένα ακόμα, που
τό στολίζει ένα άσημένο κλαδί έλιās, τό
σύμβολο τής Άθήνας καί τής ειρήνης.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΓΚΗ

Ἀγαπητοί μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἐπικοινωνοῦμε μαζί σας μέσα ἀπό αὐτήν τήν ἐπιστολή, διότι βρισκόμαστε σέ πολύ μεγάλη ἀνάγκη, ἀλλά γνωρίζουμε ὅτι ἡ ἀγάπη σας ποτέ δέν μᾶς ἐγκατέλειψε, ἀλλά πάντοτε εἶστε κοντά μας. Μᾶς ἔχετε ἀποδείξει περὶ ἄρα τήν συμπαράστασή σας καί πραγματικά σᾶς αισθανόμαστε ἀδέλφια μας, γι' αὐτό κι ἐλπίζουμε ὅτι ἡ παράκλησή μας δέν θά πάει χαμένη. Ὅπως γνωρίζετε οἱ περισσότεροι, ὁ ἱερός ναός μας τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου καί Ἁγίου Φανουρίου, εἶναι σέ ἡμιτελῆ κατάσταση γιατί πραγματικά εἶναι πάρα πολύ μεγάλος (450 τ.μ.) καί ὁποιοδήποτε ἔργο μέσα σέ αὐτόν εἶναι πολυδάπανο. Ἔρχεται ὁ χειμώνας καί στήν περιοχή μας ἡ θερμοκρασία εἶναι συνέχεια χαμηλή καί ὁ χειμώνας σκληρός. Πιστεύαμε ὅτι μέ τούς προσκυνητές πού συνήθως ἔχουμε τό καλοκαίρι, ἀλλά καί μέ τά πανηγύρια στά ὁποῖα σᾶς ἔχουμε ἐνημερώσει ὅτι πηγαίνομε καί διαθέτομε τά ἐργόχειρά μας, θά συγκεντρώναμε τά χρήματα γιά νά βάλουμε τήν θέρμανση στήν Ἐκκλησία μας. Δυστυχῶς ὁμως οἱ ἐλπίδες μας διαφεύσθηκαν, διότι ἡ οικονομική κρίση τήν ὁποία ὅλοι αισθανόμαστε καί βιώνουμε δέν ἐπέτρεψε κάτι τέτοιο. Ὅπως γνωρίζετε, τό μοναστήρι μας δέν ἔχει κάποια μόνιμα ἔσοδα καί δέν παίρνει κονδύλια, οὔτε ἔχουμε μισθούς, συντάξεις καί περιουσίες, ἔτσι ἡ μοναδική μας ἐλπίδα

εἶναι ὁ Θεός κι ἐσεῖς πού πάντοτε μᾶς βοηθάτε. Γι' αὐτό χτυπάμε τήν πόρτα τῆς καρδιάς σας γιά μιά ἀκόμη φορά. Βοηθεῖτε μας νά βάλουμε στό ναό τήν θέρμανση γιά νά μπορέσουμε νά ἀντιμετωπίσουμε τό κρύο. Καί δέν κρυώνουμε μόνον ἐμεῖς, ἀλλά καί οἱ προσκυνητές πού ἔρχονται νά ἐκκλησιαστοῦν στό μοναστήρι. Ἐλάτε στή θέση μας καί στή θέση τῶν προσκυνητῶν τῆς Μονῆς. Εἰλικρινά θά προτιμούσαμε νά μὴν εἶχαμε φθάσει σ' αὐτή τή δύσκολη θέση, ἀλλά ἀφοῦ δέν μπορέσαμε νά συγκεντρώσουμε τά χρήματα, ἔχουμε στηρίξει ὅλες μας τίς ἐλπίδες σέ ἐσᾶς, διότι πραγματικά σκεφτόμαστε πῶς θά προσευχόμαστε μέσα στό ψῦχος καί τήν ὑγρασία.

Βοηθεῖτε μας λοιπόν ὅσο μπορεῖτε, στέλνοντας τόν ὀβολό σας, μαζί καί μιά προσευχή, ὥστε ὁ Ἅγιος Νεκτάριος νά μᾶς βοηθήσει νά κάνουμε κι αὐτό τό ἔργο στό Ναό του. Ὅπως καί κάθε φορά, σᾶς εἴμαστε εἰγνώμονες γιά τήν ἀγάπη καί τήν ἀνταπόκρισή σας καί εἴμαστε βέβαιες ὅτι ὁ Ἅγιος Νεκτάριος θά σᾶς βοηθᾷ, θά σᾶς συμπαρίσταται καί θά πρεσβεύει γιά ἐσᾶς καί τήν οἰκογένειά σας. Συγχωρέστε μας πού καί πάλι ἀναγκαστήραμε νά σᾶς ἐνοχλήσουμε...

Μέ ἀγάπη καί εὐχές

Ἡ Ἥγουμένη

† Μόνικα Μοναχή

καί αἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφές